

Mărturii ale unor foști homosexuali

- vieți schimbate prin credință -

Cuprins

Bărbatul din oglindă	2
Cândva homosexual.....	5
Cea mai adâncă dorință a mea	7
De la a fi diferit la a face o diferență	10
Dumnezeu mi-a vindecat căsnicia	14
Este ceva prea greu pentru Dumnezeu?.....	17
Iisus a împlinit cele mai adânci dorințe ale sufletului meu	22
Liber din robia homosexualității.....	24
Maturizându-mă prin durere	27
Accepti dragostea Mea?.....	30
Împotriva voinței mele.....	35
Rescriind fantezia unei căsătorii ideale	38
Umblând în lumină	42

Aceste relatări personale, aparținând unor oameni care au scăpat de homosexualitate, au fost preluate și traduse în limba română cu acordul [Exodus International](#).

Traducere și adaptare din limba engleză de [Bogdan Mateciuc](#)

Bărbatul din oglindă

de Sy Rogers

Imaginați-vă – eu căsătorit!

O zi de bucurie și de sărbătoare, de împărtășire a dragostei între familie și prieteni. Lângă mine se afla soția mea, femeia pe care o iubeam. Dar specială cum era, nunta noastră avea o semnificație mult mai adâncă.

A fost o vreme când nu aș fi crezut vreodată că o asemenea împlinire poate fi posibilă pentru mine. Cu numai trei ani în urmă, eram pierdut în căutarea identității mele; căutând cu disperare dragoste și acceptare. Eram transsexual – sau cel puțin așa spunea psihiatrul meu. Deși din vedere fizic eram bărbat, mă simțeam „prizonier” în trupul care nu trebuia. Eram obsedat de dorința mea de a-mi schimba sexul exterior și de a-mi conforma trupul cu ceea ce credeam că eram cu adevărat – atât mental cât și emoțional. M-am convins pe mine însumi și am încercat din greu să-i conving pe alții, că operația de schimbare a sexului era necesară pentru mine, ca să pot avea o viață împlinită.

Uitându-mă la filme ca și copil, am observat că fata era întotdeauna obiectul atenției și afecțiunii eroului. Mă durea inima când mă gândeam: „Aș vrea să fiu așa.” Ani mai târziu, aveam să trăiesc fantezia mea din copilărie și să devin „ca o femeie” în speranța de a fi în sfârșit iubit cu adevărat.

Prima jumătate a vieții mele a fost un lagăr de concentrare emoțional: mama mea alcoolică a fost omorâtă într-un accident de mașină când aveam patru ani. Înainte de aceasta, am fost molestată sexual de un „prieten” de familie. După moartea mamei mele, am fost despărțit de tatăl meu timp de un an. Trăiam într-un vid emoțional. Identitatea și siguranța mea ca bărbat era lăsată neafirmată și nehrănită. Mai târziu la școală, am fost ridiculizat în mod obișnuit, respins și abuzat fizic din cauza manierelor mele efeminate. Deși am încercat să mă „conformez” normei, am fost continuu etichetat drept homosexual și drept un eșec ca bărbat. Nu e de mirare că aveam probleme. Ca adolescent, nu mă identificasem încă drept homosexual. Totuși eram cu siguranță conștient de atracția mea față de persoane de același sex și simțeam teamă și rușine. Câțiva ani mai târziu, când m-am implicat în cele din urmă în peisajul gay, am simțit așa o ușurare. M-am simțit acceptat și înțeles. În sfârșit aparțineam unui loc. A fost grozav pentru un timp. În curând trăiam palpitant și periculos, și întotdeauna înconjurându-mă de oameni care să-mi confirme și să-mi consolideze viața gay.

În cele din urmă am fost staționat în Hawaii. Acolo am urmărit complet întunericul, cufundându-mă în peisajul gay. Mulți homosexuali sunt maturi și responsabili dar eu, ca mulți alții, nu eram. Am ajuns implicat în prostituția cu minori, în abuzul de droguri și în viața de stradă, uneori periculoasă.

Dar am început și să devin epuizat de stilul de viață gay în care eram implicat. În spatele fațadei de acceptare și a promisiunii de a fi iubit, am văzut mulți oameni nefericiți, cinici și disperați. Toți căutau evaziva „pereche perfectă” care să-i îplinească. Cuplurile care susțineau că sunt îndrăgostite erau deseori obiectele invidiei și îndoielii. „Cât va dura de data aceasta? ... Este posibil ca aceasta să fie tot ce înseamnă viața?” mă întrebam. Cei mai mulți

dintre prietenii mei homosexuali spuneau că ne-am născut homosexuali – nu ne puteam schimba. Unii credeau chiar că Dumnezeu îi crease homosexuali.

După ce am fost în turneu în Orient timp de câteva luni, am aflat că doi dintre cei mai apropiați prieteni homosexuali ai mei frecventau o „biserică gay” – Biserica Comunității Metropolitane (BCM) din Honolulu. Înființată în Los Angeles în 1968, BCM îi primește oficial pe homosexuali și interpretează Biblia pentru a înfățișa un Dumnezeu care binecuvântează relațiile homosexuale monogame.

Pe vremea aceea nu eram prea interesat de Dumnezeu, dar mi-a plăcut ideea unei religii care să aprobe sexualitatea mea. Până în acel moment oamenii religioși, deși deseori sinceri, păreau să-mi ofere doar un mesaj de condamnare. Credeam că Dumnezeu îi iubește pe heterosexuali. În cele din urmă doi prieteni homosexuali ai mei au devenit primul cuplu masculin „căsătorit” în statul Hawaii. Am fost unul dintre cavalerii de onoare la nunta lor.

În primăvara lui 1977, am terminat serviciul militar obligatoriu și m-am întors în orașul meu natal. Câteva luni mai târziu, am primit o scrisoare de la prietenii mei homosexuali – „cuplul căsătorit” din Hawaii. Îmi spuneau că mariajul lor luase sfârșit și că renunțaseră la stilul de viață homosexual și la identitatea homosexuală. Erau acum creștini. Spuneau că învățăturile bisericii gay nu erau adevărate, dar că puteam găsi adevărul eu însumi în Biblie. Sperau că voi înțelege și încheiau spunând că se rugau pentru mine. Nu mai auzisem niciodată așa ceva. „Ce trădători!” am gândit eu.

Propria mea ieșire din viața gay a început cu încercarea mea de a dobândi dragostea masculină devenind femeie printr-o schimbare a sexului. Deși în cele din urmă nu am recurs la operație, urmam terapie cu hormoni și trăiam ca femeie cam de un an și jumătate. Totuși, chiar atunci am înțeles că operația nu-mi putea rezolva cu adevărat problemele și nu-mi va asigura dragostea. Înțelegând că nu-mi condusesem viața prea bine pe cont propriu, în cele din urmă am început să-L caut cu sinceritate pe Dumnezeu. M-am întors către Biblie, știind că voi afla răspunsul acolo.

„Veniți să ne judecăm”, zice Domnul. „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, ca zăpada le voi albi; și de vor fi ca purpura, ca lâna albă le voi face. De vreți vrea și de Mă veți asculta, bunătățile pământului veți mânca; iar de nu veți vrea și nu Mă veți asculta, atunci sabia vă va mânca, căci gura Domnului grăiește.” (Isaia 1:18-20)

Când am citit acest verset, am fost zdrobit. Amărăciunea, vina și rușinea pentru anii pierduți ai vieții mele s-au revărsat și am plâns la piciorul patului. Mi-am recunoscut eșecul și vina înaintea lui Dumnezeu și am strigat la El: „Dumnezeule, nu pot schimba ceea ce sunt, dar vreau să fiu schimbat. Știu că Tu ai puterea. Fă-mă bărbatul care vrei Tu să fiu!”

Să fiu plăcut lui Dumnezeu, să fiu iubit și nu respins de El – era tot ce voiam. Când mi-am pus viața în mâinile Lui, încrezându-mă în El, „omul vechi” a murit și „noul eu” s-a născut! Ce mi se întâmplase? Nu eram sigur, dar mă simțeam bine. Liniștit. Curat. Iertat. Și încrezător că Dumnezeu va fi acum cu mine ca să mă ajute să încep să trăiesc o viață hotărât diferită.

Credința mea reaprinsă în Dumnezeu a fost cea care m-a condus pe un drum nou, ceea ce altădată credeam că este imposibil pentru mine. Nu că încercam să încetez să fiu homosexual. Nu știam „cum” – sau dacă era posibil. Cu toate acestea eram doritor să mă opresc din a-mi

trăi viața impunând condițiile mele. În schimb, i-am dat-o lui Dumnezeu, în condițiile Lui. Aceasta a fost în ianuarie 1980.

Pe atunci, prietenii mei homosexuali credeau că am înnebunit. Au zis că mă voi întoarce în baruri într-o săptămână – o lună – un an. Nu m-am întors niciodată. Dar nu a fost ușor. Am trecut printr-o mulțime de lupte la început, dar ca în cazul eforturilor care merită, perseverența a meritat. Astăzi mă bucur foarte mult de oportunitatea de a trăi dincolo de problemele mele trecute. Mă bucur de faptul de a fi soț din 1982, și de a fi tată. Nu este o dovadă că nu sunt gay, dar este dovada unei vieți pe care n-am crezut-o niciodată posibilă. Procesul meu de recuperare a avut nevoie de timp, efort, încurajare, și de responsabilitatea prietenilor mei care mă sprijineau. Mai important, recuperarea a depins de dorința mea de a coopera cu Dumnezeu. De-a lungul anilor și în jurul lumii, orice persoană pe care o cunosc personal sau de care știu – că a învins homosexualitatea, a fost în stare să o facă drept consecință directă a unei vieți încredințate lui Dumnezeu și dedicate căii lui Hristos. Deși nu-mi voi trăi niciodată viața ca și cum nu aș fi fost niciodată homosexual, sunt capabil să trăiesc dincolo de faptul că am fost homosexual.

Fiind cel mai dur critic al meu, uneori mi-e greu să văd schimbările pe care Dumnezeu le-a adus în viața mea. Poate că nu voi atinge niciodată standardul nerealist al societății pentru masculinitate. Dar acum trăiesc după un set diferit de valori – privesc la Iisus. El este exemplul meu, ținta mea finală, și obiectul dorinței mele.

În peste un deceniu de trăire a acestei provocatoare dar satisfăcătoare noi vieți, am avut oportunitatea unică de a călători prin lume și de a-i ajuta pe cei zdrobiți sexual. Am întâlnit multe sute (dacă nu mii) de bărbați și femei care au învins diferite tulburări sexuale. Mult mai mulți sunt „în procesul de recuperare”, o expresie care cred că descrie cu acuratețe triumful neîntrerupt al lui Dumnezeu în viața celor împăcați cu El. Cum s-a spus adesea, „Dumnezeu primește slavă din proces – nu doar din rezultatul final.” A deveni creștin este doar începutul!

Într-o seară când mă pregăteam de culcare, Domnul a vorbit inimii mele spunând: „Privește în oglindă – spune-Mi ce vezi.” Am privit o clipă și am spus: „Văd o creație nouă!” El a zis: „Da, dar privește din nou.”

Am făcut așa și apoi am spus: „Văd un copil al Împăratului – un slujitor al lui Iisus – și frumusețe din rămășițele vieții mele trecute.” Dar știam că nu acestea erau răspunsurile pe care le căuta El. Ce încerca să-mi spună Domnul? M-am uitat din nou în oglindă.

„Ce vezi, fiule?”

În cele din urmă am înțeles. „Văd că bărbatul, bărbatul din oglindă – sunt eu.”

Cândva homosexual

de Johan van de Sluis (Olanda)

M-am născut în 1938 și am trăit ca homosexual de la vârsta de 15 ani până am avut 28 de ani. Conform dr. Van Emde Boaz, un cunoscut sexolog olandez, eram un homosexual înnăscut. Am crescut într-o familie creștină și din fragedă copilărie am tânjit după pace cu Dumnezeu. Această pace m-a părăsit când am început să trăiesc o viață de homosexual. Am frecventat baruri și saloane de dans homosexuale și mi-am ales homosexuali ca prieteni. Am avut de asemenea o relație homosexuală cu un bărbat, care a durat trei ani.

Aș fi putut continua acest stil de viață pentru mulți alți ani, dar am descoperit treptat că nici această relație de trei ani nu m-a făcut mai fericit. Am început să realizez că pentru mine stilul de viață gay implica lipsă de armonie și sterilitate. Ultimul an al acestei prietenii a fost unul de conflicte interioare. Simțeam că stilul de viață nu se potrivea cu convingerile mele religioase și deseori aveam certuri cu prietenul meu.

Am început să mă gândesc că voiam să ies din aceasta și în cele din urmă am rupt relația. În retrospectivă, pot spune că Dumnezeu este Cel care mi-a arătat că acel stil de viață nu era după voia Lui. Timp de ani de zile nu înțelesesem aceasta. Totuși, la un anumit moment am hotărât că voiam să ascult mai mult de El decât de oamenii care încercau să mă convingă că nu era nimic greșit să am o relație sexuală cu un prieten masculin în dragoste și credincioșie.

O creație nouă

Apoi am intrat în legătură cu creștini și după un timp am vrut să fiu botezat. După slujba de botez, câțiva credincioși s-au rugat pentru schimbarea orientării mele sexuale, în timp ce și-au pus mâinile peste mine. Din acel moment am putut începe să cred că sunt liber. Totuși, în dimineața următoare mă simțeam la fel de homosexual ca întotdeauna. Am intrat în panică și am sunat niște prieteni, un cuplu căsătorit, care fuseseră printre cei care se rugaseră pentru mine. Mi-au spus că sunt cu adevărat liber și că puteam începe să cred aceasta, chiar dacă emoțiile mele îmi dădeau un mesaj diferit. Mi-au atras atenția asupra câtorva cuvinte din Biblie: 2 Corinteni 5:17: „Dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut; iată toate s-au făcut noi”.

De atunci am perseverat în credință și am fost liber cu adevărat. Vechea mea fire era acum răstignită împreună cu Hristos, Romani 6:6. Ca rezultat, în decursul timpului, percepția mea de sine și a naturii mele a început să se schimbe. Era totul puterea sugestiei? Nu, era prin puterea credinței în Dumnezeu și în promisiunile Lui. Eram implicat activ în acest proces. A trebuit să învăț să mă disociez de foștii mei prieteni homosexuali; am rupt toate relațiile mele cu ei. Am încetat de asemenea să merg în locuri care îmi aminteau atât de viu de trecutul meu. Am simțit de asemenea că trebuia să arunc tot ce-mi amintea de viața mea trecută, precum cărți și fotografii. Am simțit că nu puteam fi destul de radical fiind aspru cu asociațiile mele cu trecutul meu păcătos.

În special la început riscul căderii era foarte mare, deoarece pentru un timp îndelungat personalitatea mea a trecut printr-un proces de vindecare. Sufletul meu fusese rănit și avea nevoie să fie vindecat. Cu toate acestea, procesul nu consta numai în a scăpa de lucruri

negative. În același timp, trăind cu Hristos mi s-a deschis o lume nouă. Eram o creație nouă și aceasta mă făcea deosebit de fericit. Experimentarea acestui lucru a fost de mare ajutor în lupta mea împotriva sentimentelor homosexuale. Am început să descopăr de asemenea că nu tot ce etichetasem drept „homosexual” era greșit. De exemplu, am descoperit că gustul meu special pentru îmbrăcăminte și mobilă etc. nu era legat de sentimentele mele homosexuale și nu era păcătos.

Cu cât îmi reveneam și înaintam în heterosexualitate, cu atât mai puțin aveam nevoie de alți bărbați pentru a compensa deficiența în dezvoltarea mea personală. Uneori se mai întâmpla ca vederea unui bărbat să-mi provoace sentimente de admirație și o anumită satisfacție. Într-un asemenea moment aveam nevoie de acea persoană ca să mă văd pe mine însumi ca un bărbat complet. Dar treptat am început să mă simt din plin bărbat, bazându-mă pe relația mea cu Hristos. Nu mai aveam nevoie să mă identific cu alți bărbați pentru aceasta. Pe deasupra, s-au dezvoltat dorințe heterosexuale. Mă rugasem ca Dumnezeu să mă conducă în așa fel încât să mă îndrăgostesc spontan de o femeie.

La cinci ani după ce am rupto cu stilul de viață gay și după ce sentimentele mele au început să se schimbe, m-am căsătorit. Asta a fost cu mai bine de treizeci și doi de ani în urmă. Soția mea și cu mine avem trei copii, o fiică și doi fii. În viața mea de căsnicie am experimentat că heterosexualitatea este mult mai bogată decât stilul de viață gay.

Povestea vieții mele a fost publicată mai în detaliu într-o carte olandeză intitulată „Ik ben niet meer zo”, și în broșura „Eens homofiel”, tradusă de asemenea în engleză sub titlul „Cândva homosexual”.

Din 1969 am ajutat homosexuali; în primii cinci ani în casa mea și din 1975 am lucrat ca șef de proiect (director) la EHAH (Ajutor Evanghelic Pentru Homosexuali). De-a lungul ultimilor treizeci și doi de ani, mai mult de o mie de oameni cu probleme homosexuale au fost ajutați de mine și de membrii personalului de la EHAH. Din februarie 2003 m-am retras din activitate.

Am fost de asemenea președinte și acum sunt membru în comitetul de conducere al organizației Onze Weg (Calea noastră), promovând interesul față de foștii homosexuali în biserici și în societate și explicând cum se poate părăsi un stil de viață homosexual. La fiecare trei luni distribuim o revistă cu articole relevante despre diferite subiecte privind sexualitatea.

În 1982 câțiva colegi au luat inițiativa să lansăm Exodus Europa după ce au fost la conferința Exodus America de Nord din Las Vegas. După aceea am fost membru în comitetul de conducere și președinte al Exodus Europa timp de câțiva ani.

Exodus International ne-a ajutat să ieșim dintr-o poziție mai degrabă izolată și de la începutul său până în prezent am găsit încurajator să fiu membru al Exodus.

Cea mai adâncă dorință a mea

de Darryl L. Foster

Absența tatălui meu m-a lăsat tânjind ca un bărbat să mă țină în brațele lui și să-mi spună că mă iubește.

Când mă uitam la mine în oglindă ca băiat, tot ce puteam vedea era un băiat efeminat lipsit de tărie, plin de teamă, dezgust de sine și durere. Nu mă puteam raporta la alți băieți de vârsta mea decât într-un singur mod. Și acela era un secret adânc și întunecat. Speram că nimeni nul va descoperi vreodată.

M-am născut într-o familie care aparținea bisericii. În tradiția religioasă a americanilor de origine africană, generațiile familiei implicate în biserică erau un semn de onoare. Biserica era locul unde, în ciuda greutăților pe care le înfruntau din cauza presiunilor din afară – în special rasismul – negrii se puteau simți speciali.

Din nefericire nu l-am întâlnit pe tatăl meu până am avut șapte ani. Mi-a dat mie și fratelui meu câțiva dolari și a plecat iar; nu l-am mai văzut pentru alți șase ani. În acea vreme, eram plin de furie și ură din cauza părăsirii lui pline de nepăsare.

„Îi spunem tati?” m-a întrebat frățiorul meu.

„Nu, îi vom spune doar domnule,” am răspuns eu. Chiar și cuvântul „domnule” suna distant pentru mine. Când l-am văzut atunci, ne-a mângâiat capetele și ne-a oferit câțiva dolari. De data aceasta, am refuzat banii; îl uram atât de mult încât nu mi-ar fi pasat mai mult dacă ne-ar fi oferit o mie de dolari.

Lipsa unui tată sau chiar a unei imagini a tatălui a avut un efect foarte rău asupra mea; am dezvoltat o adâncă dorință ca un bărbat să mă țină în brațele lui și să-mi spună că mă iubește. Mai mult decât orice, voiam să aud pe cineva spunând că numele pe care mi le spuneau oamenii – ca „fătălău” și „fată” nu erau adevărate; aveam nevoie să știu că eram un băiat obișnuit, ca oricare altul.

În schimb am primit multă respingere din partea altor băieți. Frații mei erau super atleți; sămbăta toți băieții din vecinătate se adunau să juce baschet. Dar eu eram lăsat pe dinafară.

„Vreau să joc!” am strigat într-o zi.

Un băiat mi-a aruncat: „Fătălăule! Numai bărbații pot juca acest joc!”

Apoi am auzit vocea fratelui meu: „Nu vrem ca fetele să se juce cu noi. De ce nu te duci acasă să te joci cu celelalte fete?” Au izbucnit toți în râs în timp ce mă retrăgeam, plângând cu amar. Cât de mult tânjeam după un tată care să mă ia în brațele lui și să mă asigure că sunt băiatul lui cel mare și puternic! Dar am mers șovăitor înapoi către o casă goală și rece, știind că nu voi fi niciodată ca ceilalți băieți.

Biserica era singurul meu refugiu. În biserică mă puteam simți ca oricine altcineva. Nimeni nu mă poreclea; de fapt vocea mea bună mi-a câștigat o oarecare recunoaștere.

Dar mă luptam constant cu gânduri homosexuale. În mijlocul închinării triumfătoare, sufeream. Biserica noastră credea puternic în eliberare; oricare era problema ta, cineva putea să-și pună mâinile peste tine și să se roage – și problema era rezolvată. Poate că dorințele mele homosexuale mă vor părăsi într-o zi, gândeam eu.

Eram confuz. În timp ce spuneau că Dumnezeu putea face orice, aceasta nu se aplica homosexualității. Despre homosexualitate în biserica neagră se putea vorbi numai în șoaptă în particular.

În acest punct al vieții mele, nu mă consideram homosexual; știam doar că exista atracție față de alți bărbați. Ce trebuia să fac? Cu cine puteam vorbi?

Apoi a venit o traumatică experiență cu Ray (nu este numele lui real), un bărbat liniștit care frecventa biserica mea. În acea vreme eram în anul I la liceu; el era cu trei ani mai în vârstă decât mine. Mama mea făcea curățenie în biserică în fiecare săptămână, și eu mergeam cu ea să o ajut. Într-o sâmbătă după ce am terminat, m-a lăsat cerându-mi să verific toate ușile ca să mă asigur că erau încuiate.

Am fost surprins să-l descopăr pe Ray în spatele bisericii, lângă un dormitor folosit pentru a-i caza pe evangheliștii în vizită.

„Darryl, poți veni aici?” a spus el. Când am făcut-o, m-a înșfăcat, m-a împins pe pat și a încercat să aibă contact sexual cu mine. A părut să dureze ore, dar s-a terminat în câteva minute. Am așteptat până noaptea, apoi m-am furișat acasă și mi-am aruncat toate hainele, ca nimeni să nu afle ce se întâmplase. În acea noapte am știut că toate zvonurile despre mine erau adevărate; eram homosexual.

De-a lungul următorilor trei ani, am fost nevoit să suport obsesia neobosită a lui Ray pentru mine. Din fericire n-am făcut niciodată sex. Când în sfârșit am părăsit dezgustat biserica, am plecat de acasă și m-am aruncat cu capul înainte în stilul de viață gay. Vederea unor bărbați dansând împreună și sărutându-se în public mă făcea să mă simt atât de bine. Simțeam că în sfârșit eram în locul căruia îi aparțineam.

Eram nou pe scena gay; curând toți se întrebau cine sunt și cu cine mă întâlnesc. Am mers la petreceri în case, la orgii, am devenit obsedat de capsule de amilnitriol (un drog) și am început să beau. Eram ca un puști într-un magazin de dulciuri, fără părinți prin preajmă!

În 1982 mi-am ascuns homosexualitatea ca să mă alătur Armatei. Am călătorit prin toată lumea; oriunde puteam găsi întotdeauna un alt bărbat cu care să mă culc. Am trecut prin perioade de depresie adâncă, când m-am simțit atât de singur încât voiam să mor. Când am ieșit din depresie, sexul era la ordinea zilei. Am dezvoltat o atitudine dură față de alții, chiar față de iubiții mei. Oamenii existau ca să-mi dea plăcere; când eram terminat, renunțam la ei.

Nimeni nu mă putea opri, nici măcar Dumnezeu. „Nu-mi pasă dacă mă duc în iad!” I-am spus. Dar tot nu eram fericit. Mă chinuiau gânduri care acum știu că veneau de la Satan: Poți găsi parteneri sexuali oricând vrei, dar nimeni nu te iubește. Era tragic, dar era adevărat. După ani de zile de relații homosexuale, încă mă simțeam neiubit și lipsit de valoare.

În timpul Săptămânii Sfinte din 1990, am început să devin disperat din cauza vieții. Nu puteam să scap de gândurile mele de sinucidere care ajunseseră acum în stadiul de plan. M-am prăbușit în fața televizorului și l-am deschis. Când imaginea a apărut, am văzut o priveliște

uimitoare; un Bărbat bătut rău, târând o cruce grea din lemn pe străzile unui oraș. Deodată Omul S-a oprit și S-a uitat la mine în timp ce sângele I se prelinge pe față. Apoi a spus: „Am făcut toate acestea numai pentru tine”. Am început să plâng necontrolat când am realizat că îmi vorbise Iisus.

„Doamne”, m-am rugat, „cum poți să mă iubești după lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut?” Și am început să-I spun, dar El m-a oprit și a insistat: „Dar te iubesc”. Când mi-am predat viața Lui, gloria Domnului a căzut peste mine. Din acel moment, am știut că puterea păcatului – inclusiv puterea homosexualității – era frântă în viața mea.

Aceasta a fost cu șapte ani în urmă. Desigur, erau multe probleme de confruntat când am pornit pe drumul vindecării totale. Dumnezeu m-a îndreptat către o biserică unde am stat cinci ani, ajungând al doilea pastor asistent.

Furia, ura și dorințele mele sexuale nepotrivite se duseseră. Totuși mai aveam multe temeri: Voi fi acceptat în biserică? Își vor da seama oamenii de trecutul meu homosexual? Eram cu adevărat liber?

De-a lungul următorilor câțiva ani, Dumnezeu Și-a dovedit credincioșia îngăduindu-mi să clădesc prietenii cu bărbați evlavioși care m-au iubit fără prejudecăți. Ei n-au realizat, dar Dumnezeu i-a folosit ca să mă vindece de sentimentele mele de lipsă de valoare.

Am întâlnit o femeie la biserică și am devenit prieteni. În anul următor Dumnezeu mi-a confirmat în multe feluri că aparțineam unul celuilalt. Știam că Dumnezeu mă crease ca să iubesc o femeie; aveam o dorință adâncă pentru o tovarășie de o viață. Înainte de a o cere în căsătorie pe Dee, i-am spus despre trecutul meu. „Iubitule”, a răspuns ea, „nu contează, pentru că te iubesc pentru cine ești în clipa de față”. Nunta noastră a avut loc pe 24 octombrie 1992.

Dumnezeu a folosit-o mult pe soția mea pentru a face minuni în procesul meu de vindecare. Ea a fost de neînlocuit pentru a auzi glasul Lui către mine, pentru a face mărturia mea publică pentru ca alții s-o poată auzi și să fie eliberați.

Mai mult decât orice, Iisus m-a asigurat că niciodată nu mă va lăsa, nici nu mă va părăsi (Evrei 13:5). Nu a fost o călătorie ușoară, dar pentru că Dumnezeu este dragoste, sunt și voi continua să fiu un om complet. Cele mai adânci dorințe ale mele de dragoste și de a aparține cuiva, au fost împlinite prin Iisus Hristos și familia Sa, Biserica.

De la a fi diferit la a face o diferență

de Frank Worthen (SUA)

Pastorul meu m-a luat în biroul lui și mi-a explicat: „Frank, ești homosexual.” Având numai 13 ani, a fost nevoie să îmi explice atracția față de persoane de același sex. A făcut-o. Apoi a adăugat că homosexualii sunt diferiți de alți oameni.

Mi se mai spusese că sunt diferit! Când mama mea m-a dus la grădiniță, educatoarea mea i-a spus: „Băiatul dumneavoastră este diferit de ceilalți băieți.” Și avea dreptate; mă detașasem de cearta constantă din familia mea ascunzându-mă în pod și creându-mi propria mea lume în fantezie. Ca răspuns la tiparele mele de izolare, colegii mei îmi adresau cuvinte injurioase (despre care mai târziu am aflat că însemnau ”homosexual”).

Când aveam 10 ani, am început să iau lecții de pian. Profesoara mea de pian Îl cunoștea pe Domnul într-un mod plin de putere. A fost în extaz când, trei ani mai târziu, L-am primit. M-a luat la biserica ei, unde am început să studiez orga.

În căutarea unui tată

Tatăl meu a murit în acel an, pastorul a manifestat interes față de mine, asumându-și rolul „tatălui” în viața mea. Era tot ce căutasem într-un tată! Dar în inima mea, speram că se înșela asupra faptului că eram homosexual. Desigur, eram diferit; nu aveam prieteni, eram bun la sporturi, și dedicam o mulțime de timp muzicii. Totuși speram că era doar o întârziere în dezvoltarea interesului față de sexul opus.

Când am împlinit 18 ani, am întâlnit o tânără. Am ieșit împreună cam un an. Era foarte palpitant să gândesc: „Mulțumesc lui Dumnezeu, sunt normal! Iubesc această femeie și vreau să mă căsătoresc cu ea.” Așa că am cerut-o în căsătorie. Ea mi-a răspuns: „Sunt numai două lucruri pe care le iubesc: cail și alte femei.”

Zdrobit, m-am întors la pastorul meu, care mi-a spus că fusesem atras de masculinitatea prietenei mele. El a raționat: „Îți spun de ani de zile că ești homosexual.” Am plecat de la biserică în acea zi, luând hotărârea de a-mi accepta homosexualitatea. Din moment ce „omul lui Dumnezeu” mă convinsese că eram homosexual, speram că Dumnezeu mă va accepta.

În stilul de viață gay

Am intrat atunci în stilul de viață gay. Acceptându-mi homosexualitatea, totuși, am crezut că găsisem locul căruia îi aparțineam. Dar stilul de viață homosexual masculin se bazează pe tinerețe. Și astfel, până am împlinit 40 de ani, se cam terminase pentru mine. Singurul iubit stabil pe care l-am putut găsi nici măcar nu era cu adevărat homosexual – stătea cu mine doar pentru bani! Dar chiar și atunci, ne înșelam unul pe celălalt. Era foarte deprimant.

Afacerea pe care o dețineam îmi cerea să călătoresc mult în jurul lumii. În timpul uneia dintre călătoriile mele, managerul celui mai mare magazin al meu a angajat un băiat „hippie”. Deși nu-l voiam deloc pe Michael acolo, managerul mi-a promis să-l țină departe de ochii clienților, dacă îl lasam să lucreze la magazie. Împotriva voinței mele, am fost de acord.

Ce s-a întâmplat cu tine?

Întorcându-mă dintr-o altă călătorie, am fost uimit să-l văd pe Michael cu părul scurt, spălat cum trebuie, și lucrând la casa din față. Era eficient, clienții îl iubeau, și el zâmbea tot timpul. În cele din urmă, după ce l-am privit o săptămână, l-am întrebat: „Ce s-a întâmplat cu tine?” El a răspuns: „L-am primit pe Domnul.” M-am întrebat dacă va rezista creștinismul lui Michael. În timpul anului următor, viața lui a continuat să devină tot mai luminoasă. Am început să mă întreb dacă Dumnezeu mă putea schimba în felul în care l-a schimbat pe Michael. Dar mi-am spus: „Nu. Dumnezeu nu a schimbat niciodată o persoană homosexuală.” Am oscilat între speranță și disperare.

Într-o zi, Domnul mi-a vorbit, zicându-mi: „Astăzi te vreau înapoi.” Știam, fără nici o îndoială, că aceasta era vocea lui Dumnezeu. Am alergat la magazin și l-am localizat pe Michael, gâfâind: „Tocmai am auzit ceva din partea lui Dumnezeu, nu știu ce să fac.” Nu mă mai puteam controla. Michael mi-a răspuns că avea cheile de la biserica lui, și a sugerat să mergem acolo să ne rugăm.

Un nou început

Michael m-a făcut să îngenunchez pe treptele de marmură ale altarului și m-a condus printr-o rugăciune a păcătosului de 20 de minute! Pentru că nu știa nimic despre activitatea homosexuală, m-a făcut să mărturisesc tot felul de lucruri pe care nu le făcusem niciodată. Dar voiam tot ce avea Dumnezeu pentru mine, așa că m-am gândit: „Dacă trebuie să fac aceasta ca să mă schimb, voi mărturisi orice!” Când rugăciunea s-a terminat, Duhul Domnului a devenit viu în inima mea. Am ieșit din biserică o persoană schimbată!

Când am mers la biserica lui Michael, oamenii și-au exprimat dragostea față de mine. Mai târziu am aflat că petrecuseră doi ani rugându-se pentru „șeful gay al lui Michael.” Și un an și jumătate după aceea, oameni din biserica aceea au venit să mă vadă în fiecare zi! Această responsabilitate m-a păzit de la mă întoarce la stilul de viață homosexual.

Începutul misiunii pentru foștii homosexuali

La sugestia lui Michael, am înregistrat pe bandă o mărturie pentru a ajunge la oamenii care erau prinși în cursa stilului de viață homosexual. Am hotărât să fac reclamă acestei benzi în cel mai rău ziar sexual din oraș. Anunțul spunea: „Vrei să ieși din homosexualitate? Cere banda Fratelui Frank despre un mod centrat pe Hristos de a ieși din homosexualitate.” În timpul primului an în care a apărut, anunțul meu a adus 60 de oameni care voiau să iasă din homosexualitate! Bărbați din propria mea biserică m-au căutat pentru a-i consilia despre cum să renunțe la homosexualitate. După un timp, am început să mă întâlnesc cu acești bărbați în zilele de sâmbătă.

În cele din urmă, Domnul m-a pus în legătură cu un pastor care avea nevoie de ajutor în consilierea homosexualilor. Deoarece era scriitor, el și cu mine am scris o carte numită „Al treilea sex?” (una dintre primele cărți creștine publicate vreodată despre homosexualitate): Ajungând peste tot în lumea vorbitoare de limba engleză, acea carte a generat aproximativ 200 de scrisori pe lună.

Deși nu aveam intenția de a renunța la afacere mea, Domnul m-a făcut să înțeleg nevoia de a intra în misiune cu program normal. Astfel, „Dragostea în acțiune” a început cu întâlniri săptămânale ale grupurilor de sprijin .

Întâlnirea cu Barbara Johnson

După scurt timp, am primit un telefon de la Barbara Johnson, o femeie din Los Angeles, înnebunită de durere. Fiul Barbarei intrase în stilul de viață homosexual, dar misiunea pentru foști homosexuali de acolo nu oferea ajutor părinților. Aceasta a fost prima dată când am auzit de o altă misiune pentru foști homosexuali, în afară de „Dragoste în acțiune”! Intrigat, am sărit într-un avion în dimineața următoare și m-am dus să-i văd.

Când m-am întâlnit cu conducătorii misiunii de acolo, ne-am întrebat dacă mai existau alte misiuni pentru homosexuali. Nu știam cu adevărat cum să aflăm, dar am reușit să localizăm un număr de misiuni pentru foști homosexuali, din toată lumea. Astfel, la mijlocul anului 1976, am avut prima noastră conferință. Au luat parte șaiszeci de oameni, reprezentând douăsprezece misiuni. S-a născut Exodus!

Viața mea ocupată mă satisfăcea. Mă bucuram de muncă și îmi iubeam biserica. Mă simțeam în siguranță și împlinit, capabil să mă obișnuiesc cu o viață confortabilă de celibat. După cinci ani, am simțit că eram gata pentru căsătorie, dar nu eram doritor să-mi iau angajamentul pentru timpul implicat. Deseori lucram la birou de dimineața până la miezul nopții. Cum puteam să-i dau unei soții atenția cuvenită? Nu am văzut nici un motiv convingător pentru căsătorie.

Rugăciune pentru o soție

Totuși, cam prin al zecelea an de celibat am început să mă simt inconfortabil cu viața mea de persoană necăsătorită. Foarte singur, am început să mă rog pentru o tovarășă de viață. În acest timp, echipa „Dragoste în acțiune” a ținut un seminar în Eugene, Oregon. Am remarcat o doamnă care sponsoriza evenimentul, de partea cealaltă a încăperii, vorbind repede cu un grup de oameni. Am gândit: „Ce hiper doamnă! Nu cred că vreau să am de-a face cu ea!” Așa că am păstrat distanța. Am simțit destul de sigur că nu voiam să o cunosc niciodată!

Un an și jumătate mai târziu, am vizitat Los Angeles cu Chris Medcalf de la misiunea Exodus din Londra. Eram în drum spre Disneyland și ne oprisem la casa Barbarei Johnson să luăm niște călători. Barbara mi-a spus că era obligată să ducă o vizitatoare la Disneyland, dar că nu avea timp. În primul rând, i-aș fi făcut o favoare dacă aș fi putut lua acea femeie cu noi.

Perspectiva nu mă încânta, dar nu erau multe lucruri pe care nu le-aș fi făcut pentru Barbara. Așa că am spus: „Da.” Ne-a prezentat pe mine și pe Chris Anitei (pe care nu aveam idee că o întâlnisem la seminarul Barbarei cu o zi în urmă, și cu atât mai puțin că ea era femeia pe care o evitasem cu grijă în Eugene!). Anita a făcut o mulțime de glume și a fost sufletul petrecerii. M-am bucurat pe deplin de compania ei și m-am temut de clipa când ziua va lua sfârșit.

În ziua următoare, Chris și cu mine ne-am întors acasă la San Rafael și m-am cufundat în presiunile de zi cu zi ale misiunii. Amintirea acelei zile relaxante a pălit până când Barbara a sunat să-mi spună că Anita aparent mă plăcuse. Încântat, am gândit: „O femeie chiar mă „place”! Probabil că am făcut ce trebuie!” Dar calm, i-am spus Barbarei că nu-mi puteam

aminti să fi avut o zi mai bună ca aceea. Am rugat-o să-i spună Anitei că și mie îmi plăcuse foarte mult de ea.

O lună sau cam așa ceva mai târziu, Barbara a sunat din nou. A spus că ea și încă patru femei veneau în nord să mă viziteze. Cum lucrul meu până la ore târzii la biroul misiunii „Dragoste în acțiune” nu-mi dăduse niciodată motiv pentru a-mi mobila casa, mi-am pregătit cu frenezie apartamentul pentru ca ele să aibă o ședere confortabilă. Dar când am vorbit mai târziu cu Barbara, a devenit clar că numai Anita va putea să facă vizita. Am intrat în panică. Cum va suna aceasta?! „Directorul unei misiuni pentru foști homosexuali găzduiește femeie necăsătorită în apartament nou mobilat!”

Lori Thorkelson, o doamnă din personalul misiunii mele, mi-a venit în ajutor fiind de acord să stea cu Anita în camera de oaspeți. Ca urmare a acelei săptămâni, Lori a întemeiat o prietenie solidă cu Anita și a fost neprețuită în a mă ajuta să mențin relația mea romantică pe o cale dreaptă. (Mai târziu, când m-am dus în Europa pentru trei luni, am lăsat o grămadă de cărți poștale pe care Lori să i le trimită Anitei la fiecare câteva zile, pentru ca Anita să știe că mă gândesc la ea.)

Dragoste la prima vedere

Pentru Anita, a fost dragoste la prima vedere. A devenit complet îndrăgostită de „Dragoste în acțiune.” Iubea tot personalul și munca pe care o făceau ei. Voia să ia parte la toate acestea. A plâns tot drumul către gară. Va lua timp până ce dragostea Anitei pentru mine va fi asemenea dragostei ei pentru „Dragoste în acțiune”!

Într-o noapte târziu, Anita m-a sunat și mi-a spus că voia să mă vadă. Am sugerat să se urce în mașină și să conducă până la San Luis Obispo, la jumătatea distanței dintre Los Angeles și San Francisco. A fost puțin surprinsă că am fost atât de impulsiv, dar nu voia să acționeze sub impulsul momentului. Așa că am fost de acord să ne întâlnim acolo în câteva zile. Această întâlnire a inaugurat o serie de lungi călătorii cu mașina până la jumătatea distanței dintre noi (o călătorie cam de 500 de mile pentru fiecare dintre noi).

Cu acele ocazii, am avut multe discuții semnificative despre căsătorie. Aveam deja 55 de ani, ceea ce mă făcea nesigur că voi putea consuma căsătoria noastră. Am hotărât că o viață împreună era mult mai bună decât relația noastră la mare distanță. Ne vom avea unul pe celălalt, și aceasta va fi destul. (Cum s-a dovedit, îngrijorările mele erau neîntemeiate.)

În noiembrie 1984 ne-am căsătorit. De atunci, am avut multe aventuri împreună, în misiune în jurul lumii. În 1990 am plecat la Manila, în Filipine, unde am întemeiat o altă misiune pentru foști homosexuali. După câțiva ani, ne-am întors acasă în California, lăsând „Bagong Pag-asa” în mâinile capabile ale conducerii filipinezilor.

Apoi am luat totul de la început – pornind de la zero Misiuni „Noua Speranță”!

Căsătoria a fost mai bună decât cele mai mari așteptări ale noastre. Și luna de miere continuă!

Dumnezeu mi-a vindecat căsnicia

de Alan Medinger (SUA)

În timpul unei recente perioade de liniște, Domnul mi-a arătat cum ar fi putut să fie astăzi viața mea. M-am văzut trăind singur în centrul comercial al orașului – singuratic și disperat, încă alergând după ceea ce nu satisface, căutând la alți bărbați ceea ce ei nu au de dat.

Willa, soția mea, ar fi locuit în altă parte, cu mânia și durerea din viața ei încă ascunse în interior. Am văzut-o pe fiica noastră mai mică, Beth, exprimându-și zilnic mânia împotriva unui tată care nu a înțeles niciodată nevoile ei și care în cele din urmă a părăsit-o. Fiica noastră mai mare, Laura, ar fi purtat o tristețe adâncă pentru un tată pe care îl iubea foarte mult. Fiul nostru, Steven, nu s-ar fi născut deloc.

Un om nou

Dar nu așa este viața mea. În noaptea de 26 noiembrie 1974, s-a născut un om nou. Poate ar fi mai exact să spun că un băiat s-a născut din nou și a început să devină bărbat.

În trecutul meu existau cele mai multe ingrediente văzute ca ducând în mod tipic la homosexualitate: un copil neplanificat, părinți care își doreau o fată, un frate care împlinise idealul tatălui mai mult decât mine, și un tată cu probleme emoționale severe care l-au făcut ca de-abia să fie capabil să facă față vieții el însuși, cu atât mai puțin să împlinească nevoile fiului său. Acum știu că acești factori nu au cauzat homosexualitatea mea. Mai degrabă răspunsurile mele la acești factori m-au influențat în această direcție.

Atracție de-o viață față de bărbați

Atracția mea față de bărbați datează de când îmi amintesc. Presupun că aveam cam 12 ani când am început să-mi exprim atracțiile mele homosexuale. Dar, crescând în anii 1940 și 50, nu exista o subcultură gay, un stil de viață gay la care să aspir. Întotdeauna am presupus că mă voi căsători și că voi face ce voi putea mai bine. Soția mea Willa și cu mine am crescut ca și vecini, ne-am întâlnit în timpul liceului și apoi în colegiu relația noastră a devenit mai serioasă.

Era o fată minunată, populară și am crezut că puteam avea o viață bună împreună. Ne-am căsătorit și lucrurile au mers bine în anii de început. Dar cam prin al cincilea an al căsniciei noastre, după ce s-au născut cele două fiice ale noastre și presiunile normale ale vieții de familie și ale carierei au început să se adune, am devenit din nou activ din punct de vedere homosexual. Am fost implicat în homosexualitate în următorii zece ani.

În timpul acelor ani am crezut că, exceptând această singură zonă mare, întunecată din viața mea, aveam totul. Aveam succes în afaceri, eram un stâlp al bisericii și aveam o familie minunată, inclusiv copii pe care îi luam în plasament. Din punct de vedere teologic, înțelesesem situația destul de bine. Toți bărbații și femeile comit păcat, și aceasta era zona mea personală de slăbiciune.

Ura față de propria homosexualitate

Poate fi greu de înțeles pentru mulți, dar îmi uram homosexualitatea mai mult decât își poate imagina cineva. Dar și mai rău era gândul de a renunța la ea. Nu știu de ce. Însemna chiar a căuta dragoste din partea altui bărbat? A valora ceva pentru un bărbat? A poseda masculinitatea altuia? Poate că era toate acestea, dar sexul cu un alt bărbat împlinea o anumită nevoie, oferea o anume ușurare sau scăpare pe care simțeam că trebuie să o am.

Mi-am închipuit că dacă țin lucrurile cât de cât sub control, formularul de înregistrare pe care Dumnezeu îl completa pentru mine va fi în favoarea mea și voi fi în ordine. Dar nu totul era sub control. Dorința nestăpânită creștea și ieșirile mele în oraș deveneau mai frecvente și mai nesăbuite. Căsnicia mea mergea atât de prost încât avea probabil să se destrame. Nu mai eram în stare să funcționez din punct de vedere heterosexual. Willa a înțeles care era problema, dar a hotărât să nu mă confrunte.

Puterea rugăciunii

Soția mea, bineînțeles, a fost cumplit de nefericită în acei ani. S-a alăturat unui grup de femei creștine mature în credință, care erau adevărate luptătoare în rugăciune. Deși nu le-a spus natura specifică a problemei, au început să se roage pentru căsnicia noastră. Willa a început să simtă că trebuia să-mi dea drumul. Dacă urma să se distrugă căsătoria noastră și eu odată cu ea, trebuia să lase să se întâmple. A fost în stare să-mi dea drumul, spiritual și emoțional.

Nu mult după aceasta, un prieten m-a rugat să merg la o întâlnire de rugăciune. M-am împotrivit mult timp, dar în cele din urmă am fost de acord să merg. Mi-a spus: „Ceea ce Domnul are pentru tine este mult mai bun decât îți poți închipui”. Când am auzit aceasta, o pace mare a venit peste mine.

O mare schimbare

Pentru un privitor obișnuit, nu s-a întâmplat nimic spectaculos în acea noapte de noiembrie. Dar înăuntrul meu a avut loc o mare schimbare. În timp ce grupul mare de două sau trei sute de persoane se rugau și Îl laudau pe Dumnezeu cu voce tare, I-am predat în tăcere viața mea, inclusiv homosexualitatea mea, lui Iisus Hristos. Am recunoscut neajutorarea mea, că viața mea era o ruină, că eram doritor să-L las pe El să facă ce vrea cu viața mea.

Începând din acea zi, am început să recunosc că au avut loc o mulțime de miracole. Duse erau fanteziile mele homosexuale care păreau că rareori îmi părăsiseră mintea în cei 25 de ani dinainte. M-am îndrăgostit de Willa așa cum niciodată n-am știut că este posibil.

Poate mai important decât toate, Dumnezeu nu mai era un marcator îndepărtat. Era un Mântuitor care coborâse din cerul Lui și îmi adusese mântuire. Iisus mă iubea și eu Îl iubeam foarte mult. Pentru prima dată știam ce însemna să iubești și să fii iubit în schimb.

Pe vremea aceea, am simțit că Dumnezeu făcuse o vindecare totală, și este adevărat că atracția sexuală față de bărbați dispăruse. Dar homosexualitatea înseamnă mai mult decât a face sex cu cineva de același sex. Mai aproape da cauzele ei este o zdrobire adâncă, aproape o naștere ca a unui copil mort a masculinității sau feminității noastre. Cumva ca băiețel, am închis o ușă creșterii mele în masculinitate. Dumnezeu m-a ajutat s-o deschid din nou.

Creștere în masculinitate

Convertirea mea a marcat reînceperea creșterea mele în masculinitate. Dumnezeu a lucrat în mod minunat pentru a îndepărta sentimentul meu puternic de nepotrivire față de bărbații „hetero”, cei care nu au experimentat niciodată homosexualitatea. El mi-a dat posibilitatea să devin un inițiator și un lider, roluri de care altădată m-am temut. Într-un mod minunat de blând, Dumnezeu a schimbat rolurile pe care eu și soția mea le luasem, ca să-mi asum conducerea cuvenită în familia noastră.

Datorită naturii neașteptate a vindecării mele de homosexualitate, sunt deseori întrebat: „Cât de completă este vindecarea ta... cu adevărat?” În replică, pot spune că a rezistat la testul timpului și a adus roada unei căsnicii binecuvântate.

Nu am fost ispitit din punct de vedere homosexual în ultimii zece ani. Prin ispită înțeleg dorința serioasă sau luarea în considerare a unui act homosexual cu cineva de același sex. Am continuat să am și după vindecarea mea inițială o anumită dorință ca un bărbat mai în vârstă, mai puternic, „să aibă grijă de mine”. Și aceasta s-a dus, și văd bărbații ca frați, nu ca tați protectori.

Firește, am evitat literatura, filmele și alte situații care pot stârni pofta homosexuală. Când sunt întâlnite, așa cum vor fi, sau când cineva pe care îl consiliesc descrie circumstanțele unei căderi sexuale, ele stârnesc uneori unele sentimente sexuale. Totuși, acestea sunt minore și se diminuează cu trecerea timpului. Pot să mă mai uit la un bărbat arătos, dar Dumnezeu mi-a arătat în ultimii câțiva ani că aceasta se bazează pe invidie și pe obiceiuri din trecut. Când mă pocăiesc de invidie și continui să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru felul în care m-a făcut, și aceasta se întâmplă mai rar.

Mi se pune frecvent întrebarea care din nefericire este deseori considerată testul cu acid: „Ești excitat sexual de femei în general?” Nu, nu sunt. Îmi iubesc soția, și de la vindecarea mea avem o relație sexuală / romantică minunată și plăcută. Dar ea este singura femeie cu care vreau să fac sex. Contactul sexual este destinat a fi expresia dragostei dintre doi oameni în contextul unui angajament pe viață. Numai din cauza căderii au bărbații probleme poftind femei în afara acestei relații de angajament. De aceea pare improbabil ca Dumnezeu să înlocuiască homosexualitatea mea cu o heterosexualitate căzută. Îi mulțumesc pentru că m-a scutit de această luptă.

Sunt atât de recunoscător pentru că imaginea a „ceea ce ar fi putut fi” în viața mea astăzi nu s-a împlinit. Sunt implicat într-o slujbă cu program normal în lucrarea cu homosexualii. Așteptăm cu nerăbdare să sărbătorim a douăzeci și cincea aniversare a căsătoriei noastre. Cele două fiice ale noastre sunt acum la colegiu și Stephen, fiul nostru care „nu ar fi fost”, are opt ani și este bine. Și tatăl lui îl iubește foarte mult.

Este ceva prea greu pentru Dumnezeu?

de D. J. Thompson

Înainte să mă nasc, părinții mei au hotărât să nu mai aibă copii. Când tatăl meu a suferit o intervenție chirurgicală pentru a nu mai putea avea copii, fratele meu avea 13 ani și sora mea avea 8 ani. Totuși, ceea ce nu știau ei era că mama mea tocmai rămăsese gravidă cu mine. M-am născut ca o surpriză în sudul Californiei în vara lui 1979.

În șase luni de la nașterea mea, amândoi bunicii mei au murit. Aceasta a făcut din bunicele mele văduve întristate, așa încât nașterea mea a devenit o mângâiere pentru ele. Bunicele mele erau femei evlavioase. O bunică îndeosebi, ne-a luat pe mama mea, pe sora mea și pe mine la biserică și mi-a inspirat credință. La câteva zile după ce am împlinit 13 ani, am fost botezat. Patru zile mai târziu, bunica mea care m-a dus cu credincioșie la biserică, a murit. La înmormântarea ei, predicatorul, care tocmai mă botezase cu câteva zile înainte, a spus că botezul meu a fost „ultima nestemată pe cununa ei”. Dumnezeu o onorase îngăduindu-i să vadă roada slujirii ei, credința mea în Iisus Hristos.

Fratele meu era rareori prin preajmă. Era deja adolescent când m-am născut. Era mereu plecat mergând cu bicicleta sau cu orice altceva cu roți. Nu m-am bucurat niciodată de o relație strânsă cu el.

Ca și copil, am dezvoltat o înțelegere slabă a tatălui meu. Era abuziv din punct de vedere fizic cu fiecare dintre noi, dar în special cu mama și sora mea. Acele experiențe timpurii ale abuzului m-au făcut să mă simt neajutorat și slab. Cred că au contribuit de asemenea la dezvoltarea personalității mele timide. Crescând, am cunoscut dificultățile pe care părinții mei le aveau în căsnicia lor. Tatăl meu era rasist, ceea ce era o sursă de conflict între noi pentru că nu împărtășeam convingerile lui. Îmi amintesc că gândeam că tatăl meu este rău și intenționat m-am izolat de el pentru a împiedica faptul de a deveni ca el. În schimb am simpatizat și am devenit mai apropiat de mama și de sora mea. Nu știam care vor fi consecințele acelei decizii.

Când bunica mea a murit, am pierdut un mentor spiritual. După aceea am frecventat biserica numai sporadic. Anii adolescenței mele au fost caracterizați de declin spiritual și în cel mai bun caz, de o frecventare lunară a bisericii. Simțindu-mă atât de singur ca și copil, am petrecut o mare parte din timpul meu într-o lume imaginară pe care o cream eu însumi. Intrând acum în adolescență, am continuat să-mi petrec timpul fie singur, fie cu fete de vârsta mea.

În liceu am devenit implicat în clubul judiciar. Ca elev în ultimul an, am petrecut mult timp instruiindu-i pe elevii din anul I, participanți la dezbaterile din club. Am devenit foarte apropiat de ei. Îi consideram frații mai mici pe care mii dorisem întotdeauna dar nu-i avusesem niciodată. Nici unul dintre ei nu-și avea tatăl biologic în viața sa și mulți fumau marijuana. Am încercat să am grijă de ei. S-au oprit din folosirea drogurilor și au excelat în competiții. Deși aceste prietenii erau reciproc benefice, toate s-au terminat într-un an fiindcă nu știam cum să mențin relații apropiate cu băieți. Eram manipulativ și gelos pentru că petreceau timp cu alți prieteni. Dependența mea emoțională de ei sabota chiar relațiile după care tânjeam.

În colegiu mi-am umplut timpul având două slujbe, participând la câteva cluburi din campus și urmând o serie întreagă de cursuri. Am schimbat prietenii cu munca. Deși îmi plăcea să am atât de multă responsabilitate, nu era ceva satisfăcător. În weekenduri nu aveam nimic de făcut și mă simțeam singur.

Încercam să-mi umplu timpul mergând cu mașina la diferite destinații în districtul meu. Într-un anumit weekend când aveam 19 ani, orașul meu găzduia o conferință de afaceri. Un candidat prezidențial venea pentru a lua parte la întâlnire și voiam să obțin autograful lui pe o revistă financiară pe care o publicase, ca să o pot mai târziu vinde la o licitație pentru o strângere de fonduri pentru club, pe care o organizam eu. Librăria locală vânduse revista lui; fără îndoială și alții voiau săi obțină autograful. Mi-a venit o idee. Puteam merge cu mașina la Santa Monica (aflată cam la 90 de minute depărtare) unde puteam cumpăra revista de la ceea ce credeam a fi o librărie deschisă non stop. Dar nu știam exact cum să ajung acolo. Când m-am apropiat de Bulevardul Santa Monica, nu știam pe care drum s-o iau, la stânga sau la dreapta. Am hotărât să merg la stânga. Nu am găsit librăria în acea noapte. În schimb am găsit o comunitate de homosexuali numită West Hollywood. A fost prima noapte când am văzut doi bărbați ținându-se de mână. Prima mea reacție a fost să râd. Dar al doilea răspuns al meu a fost să opresc la piață și să cobor din camion. Am început să trec pe lângă baruri, cluburi, restaurante și alte feluri de librării. Este vie amintirea unor bărbați încercând să-mi vorbească. Am trecut nervos pe lângă ei, m-am întors la parcare a magazinului de alimente, m-am urcat în camionul meu și am plecat acasă.

În săptămâna următoare mintea îmi hoinărea. Numi venea să cred cât de ușor era să obțin atenție din partea bărbaților.

De luni până vineri lucram și mergeam la școală fără să am prieteni bărbați, dar în acel oraș era atât de ușor să ai pe cineva cu care să vorbești. Îmi amintesc că am văzut un adolescent sprijinit de un zid, pierzând doar timpul. Voiam să mă întorc și să vorbesc cu el și să-l întreb de ce era acolo. Aveam o mulțime de întrebări despre sentimente și emoții pe care nu le împărtășisem cu nimeni până atunci. M-am întors săptămâna următoare. Era ajunul zilei tuturor sfinților.

Mii de oameni erau acolo, îmbrăcați toți în costume elaborate. Erau atât de mulți oameni încât au blocat strada pentru a face loc să meargă oamenii. E suficient să spun că era improbabil să-l găsesc pe acel adolescent sau vreo altă persoană pentru problema mea. De data aceasta m-am plimbat prin jur mai mult decât înainte. Îmi amintesc anumite complimente pe care mi le-au făcut bărbații. Deși eram atât de nervos, era măgulitor pentru mine deoarece nu promisem o astfel de confirmare din partea bărbaților într-o asemenea măsură.

Cum s-a făcut tot mai târziu, am socotit că era timpul să mă îndrept către casă. Pe când coboram dealul către camionul meu, am observat un tip care stătea singur, îmbrăcat într-o uniformă de fete a unei școli particulare. Am presupus că era un prostituat și că nu l-a ales nimeni. Am hotărât să-l întreb de ce era cum era, adică de ce era homosexual. Am aflat repede că nu era prostituat; aștepta doar pe cineva. Nu am putut vorbi mult timp pentru că prietenii lui au venit să-l ia. Mi-a dat numărul lui de telefon ca să putem vorbi mai târziu despre întrebările mele.

L-am sunat. Am aflat că era cu zece ani mai în vârstă decât mine și că era profesor suplinitor, locuind la acea vreme cu mama lui. I-am împărtășit curiozitatea mea. Deși inițial a descurajat ideea ca noi să facem ceva fizic, am fost de acord să ne întâlnim câteva săptămâni mai târziu

la un hotel din Hollywood. Era o zi de vineri 13 când mi-am pierdut virginitatea cu el. Îmi amintesc că de îndată ce a început, a părut nenatural și nepotrivit. Mă gândeam că nu mergea și că nici măcar nu era satisfăcător. În cei doi ani de dinainte, hotărâsem că nu voi plânge niciodată pentru că bărbații nu fac asta. În dimineața următoare, când l-am îmbrățișat și ne-am spus la revedere, când m-am îndepărtat am început imediat să plâng. Am plâns cu sughituri tot drumul către casă. Știam că eram răspunzător pentru că am pierdut ceva prețios, inocența mea.

Înainte de a lua decizia de a face aceasta, îi spuseseam mamei unei fete care era prietena mea ce urma să fac. Mi-a zis că voi regreta. Așa că după ce m-am întors în orașul meu natal, i-am spus ce făcusem. A părut indiferentă, dar poate că era doar dezamăgită. În timp ce remușcarea mea era îngrozitoare și îmi rupea inima, am început să simt o oarecare ușurare. Am început să cred că de când aveam 11 ani avusesem atracții și sentimente ciudate față de persoanele de același sex. Avusesem fantezii și poftisem. Acum după ce experimentasem ce experimentasem, am aflat că totul fusese o iluzie. Nu era satisfăcător și nu era pentru mine. Eram supărat pentru că am fost înșelat în ultimii câțiva ani.

Prietena mea a sugerat să merg la biserică miercuri seara cu ea. Din punct de vedere spiritual până în acel moment, eram în mijlocul citirii unor păreri religioase divergente și mă întrebam dacă toate perspectivele aveau un element de adevăr în ele. Citeam multe cărți religioase precum scrierile lui Confucius, Coranul, biblia satanică și eram foarte interesat să învăț despre mine însumi prin astrologie. Un bărbat din West Hollywood m-a inițiat chiar în psalmodierea budistă. Pronunția era însă grea pentru mine. Dar această invitație de a merge la o întrunire a bisericii în mijlocul săptămânii părea o idee bună din moment ce aceasta făceau creștinii devotați. A începe să merg la biserică mai des era un bun punct de plecare pentru a încerca să umplu golul din viața mea, dar am aflat repede că aveam nevoie de mai mult sprijin. Când veneau sfârșiturile de săptămână mă simțeam din nou singur. Pericolul și tentația era că acum știam un loc unde puteam merge pentru a primi atenția, confirmarea și afecțiunea de care aveam nevoie cu disperare. Deși am învățat că comportamentul homosexual nu era ceva potrivit pentru a preîntâmpina nevoile mele, simțeam că o anumită atenție era mai bine decât nimic. O săptămână înainte de Crăciun m-am întors pe străzile acelei comunități de homosexuali. Am întâlnit diferiți bărbați de vârsta mea și mai în vârstă decât mine, care mi-au acordat atenție. Deși aveam intenția să nu îngădui ca distracțiile mele să devină sexuale, inevitabil au devenit. Lucrurile au mers mai rău. Îmi amintesc că într-o ocazie stăteam într-o casă scumpă în Hollywood Hills. Într-o dimineață nu am putut părăsi camera în care ne aflam până ce nu s-a terminat filmarea pornografică gay din piscina de afară. Am fost întrebat dacă aș lua parte vreodată la așa ceva dacă m-ar plăti cineva. Am spus nu, dar cine știe cât de influențabil aveam să devin în timp. Într-o altă ocazie am fumat marijuana de casă. Devenise evident pentru mine că standardele și abilitatea mea de a spune nu erau scăzute, pentru că nu cu mult înainte îi ajutasem pe prietenii mei din liceu să înceteze să fumeze marijuana.

Viața mergea din rău în mai rău și mă băgam în situații precare, totul fără știința părinților mei. Dar Dumnezeu avea un plan. Era credincios ca să nu îngăduie să fiu ispitit fără să ofere o cale de scăpare. Deși duceam o viață dublă, încercam să continui să fac lucrurile bune în care eram implicat acasă, inclusiv mersul la biserică. Dar în unele duminici doar plângeam în timpul slujbei. Unii dintre membrii familiei mele extinse credeau fără îndoială că am înnebunit.

Unul dintre lucrurile pe care le-am făcut cu fidelitate de când aveam 17 ani a fost să donez sânge. Până în acel punct mai aveam foarte puțin până la a dona un galon (3,785 l.). Într-o zi i-am cerut unei prietene de-a mele să vină cu mine când dădeam sânge. M-a așteptat în timp

ce am răspuns la chestionarul preliminar. Acest formular punea multe întrebări despre istoria mea medicală și sexuală. Voiau să știe dacă sângele meu putea să infecteze potențial primitorul cu o boală. Una dintre întrebări îi întreba în mod specific pe donatorii masculini dacă făcuseră sex cu un bărbat chiar și o singură dată începând cu 1977. Preocuparea era HIV/SIDA. I-am spus asistentei că aveam întrebări despre formular și m-a trimis la asistenta șefă. Asistenta șefă a subliniat că erau foarte preocupați de întrebarea despre bărbați care fac sex cu bărbați. Voia un răspuns de la mine. Deși am ezitat, i-am spus că da, am făcut. Asistenta mi-a spus că atunci nu puteam dona sânge. I-am zis „Dar am atât de multe întrebări”. Mi-a spus că va trebui să merg la departamentul de sănătate. „Nu te putem ajuta aici”. Am fost surprins și am început să mă îndrept către coridor spunându-i prietenei mele că acum trebuie să plecăm. Când m-am apropiat de ușa de sticlă, deodată mi-am pierdut cunoștința și m-am lovit cu capul de ușă. Îmi amintesc cum clopoțelul care atârna de ușă suna și că am căzut pe scaunele de pe coridor. Mi-au spus că m-am trezit câteva minute mai târziu. Nu leșinasem niciodată înainte în viața mea. M-am trezit cu asistenta șefă luându-mi tensiunea și oamenii au făcut cerc în jurul meu întrebându-se cât sânge îmi luaseră (deși doar îmi înțepaseră degetul). Plângeam și am mers în altă cameră să vorbim. Două lucruri s-au întâmplat atunci. Mai întâi, devenise foarte clar pentru mine cât de lipsită de control devenise viața mea. În al doilea rând, inima asistentei a început să se înduioșeze față de mine. S-a dovedit că era creștină și mi-a spus unele dintre cele mai dulci cuvinte pe care le poți spune cuiva în situația mea: „Voi încerca să te ajut”. Nu știa cum să mă ajute, dar l-a sunat pe pastorul ei și el i-a spus despre o misiune locală în orașul meu care se ocupa de oameni care voiau să rezolve problemele care îi conduceau la homosexualitate.

Când mi-a dat prin pager informația despre misiune, la început nu am sunat. În acel moment mă simțeam lipsit de speranță. Deseori am avut de gând să mă mut la Hollywood gândind că lucrurile nu vor fi niciodată diferite. Dar ea m-a mai sunat o dată. De data aceasta am telefonat la misiune și am vorbit cu pastorul. Hristos îl ajutase să învingă homosexualitatea cu 15 ani în urmă. Am fost de acord să încep să mă întâlnesc și să mă rog cu el. Mi-a dat răspunsuri evlavioase și practice la întrebările pe care le aveam. Am început să-mi pun încrederea în Dumnezeu că putea să mă vindece și pe mine de rănilor mele astfel încât să nu cad în vechiul meu comportament.

Deși în următoarele câteva luni m-am poticnit și am căzut în perioadele de singurătate, Dumnezeu m-a sprijinit și mi-a dat harul să nu renunț. A crezut într-o viață mai bună pentru mine. Știa că nu este nimic prea greu de făcut pentru mine dacă sunt cu El. De fapt cred acum că lui Dumnezeu îi place să facă ceea ce omul crede imposibil.

Povestea mea este că implicarea mea în homosexualitate a început și a luat sfârșit în același an. Am fost favorizat că nu am adoptat niciodată o identitate falsă. Viața mea devenise foarte patetică atunci când aveam 19 ani. Dar treptat am început să dezvolt prietenii masculine și să mă simt foarte confortabil cu privire la ele. Dorințele mele au început să se schimbe. Nu mai preferam implicarea în acte cu persoane de același sex. Am devenit de asemenea mai apropiat de familia mea. Am avut atât de multă mânie față de tatăl meu. Dar l-am iertat și am fost complet eliberat de toată animozitatea mea împotriva lui. Familia mea nu este perfectă, dar tatăl meu s-a îndreptat cu adevărat ca tată și soț. Suntem mai apropiați astăzi decât oricând în viața mea și părinții mei mă sprijină foarte mult.

Deși am devenit adult sub îngrijirea a trei generații de influență feminină, abia după ce am împlinit 20 de ani am început să mă simt în largul meu ca bărbat. Îi sunt veșnic recunoscător lui Dumnezeu că m-a răscumpărat. Prin harul lui Dumnezeu nu am căzut înapoi în fantezii,

pornografie sau purtare homosexuală. Acum prietenii mei sunt aproape exclusiv bărbați și sunt la fel de curioși acum despre heterosexuale cum am fost odată despre homosexualitate. Deși nesiguranța și invidia sunt o luptă uneori, mă maturizez în continuare.

Cea mai mare binecuvântare pe care mi-a dat-o Dumnezeu nu este heterosexuale. Este ceva mult mai mare: Dumnezeu în care mi-am pus credința de copil ca băiat, mi-a rămas credincios când eu am fost necredincios ca adolescent. În timp ce începeam să cred că Dumnezeu putea să îmi refacă sexualitatea, Dumnezeu avea ceva mai bun decât heterosexuale pus de o parte pentru mine. El voia să mi Se descopere ca să Îl pot cunoaște. Voia să am o relație cu El mai mult decât voia ca eu să devin hetero sau să am o prietenă.

Am învățat că povestea mea nu este doar despre un adolescent luptându-se cu sexualitatea lui și rezolvând acele probleme pas cu pas. Am învățat că povestea mea nici măcar nu este despre mine. Ceea ce este remarcabil este că Dumnezeu mi-a confirmat să mă încred numai în Domnul Iisus Hristos. Mi-a oferit tot ce aveam nevoie ca să reușesc. Mărturia mea este despre un Tată iubitor care este răbdător și vrea ca toată lumea să vină la pocăință. Când mi-am rededicat viața Domnului Iisus Hristos am făcut mai mult decât să fac heterosexuale posibilă pentru mine. Am fost făcut curat și fără pată, fără vină. Dumnezeu m-a pus deoparte și m-a învățat multe lucruri. Duhul Sfânt îmi dă putere și mi-a dat pace, bucurie și abilitatea de a iubi profund și curat. Sunt doar un exemplu în plus a ceea ce Domnul Iisus Hristos poate face posibil în viața cuiva. Vă întreb: Este ceva prea greu pentru Domnul?

Iisus a împlinit cele mai adânci dorințe ale sufletului meu

de Jonathan (India)

M-am născut în 1950 și am crescut ca și creștin și am frecventat biserica și școala duminicală. Cum amândoi bunicii mei erau „slujitori” ai Cuvântului, din frageda copilărie am cunoscut bine Scripturile și am vrut să cunosc sensul vieții.

Dar tatăl meu era o persoană dominantă care a făcut o mulțime de greutăți atât mamei, cât și fraților și surorilor mele, dar mai ales mie, ca fiul cel mare.

Apoi la vârsta de 5 ani, am fost trimis la casa unei rude ca să studiez la o școală publică din Delhi, deci ca și copil nu am experimentat dragostea părinților mei.

Până în anii adolescenței am fost abuzat homosexual de mai multe ori de bărbați. Mă simțeam „murdar” și „folosit” pe dinăuntru. La vârsta de 13 ani, am început să mă masturbez după ce am citit accidental o carte sexuală pentru adulți.

Mă masturbam de câteva ori pe zi cu fantezii, văzând cărți și imagini pornografice și aceasta mă lăsa epuizat fizic, simțindu-mă foarte vinovat și cu un respect de sine scăzut.

Eram dedicat facerii răului și sexul era cea mai irezistibilă forță în lumea mea. Cu cât eram mai implicat în el, cu atât mai frustrat deveneam (ca și cum urmăream un miraj). Credeam că Iisus este o Persoană care strică bucuria altora și că nu voia ca eu să mă bucur de viață.

De asemenea îmi lipsea încrederea și evitam contactul vizual cu fetele, astfel încât aceasta m-a condus la voyeurism.

Așa ca următoarea problemă a fost că am început să merg în zonele rău famate și să experimentez cu prostituatele. Aceasta a devenit o dependență teribilă. După câteva experiențe sexuale cu prostituate, am rămas cu gonoree cronică. Totuși nu a știut nimeni, deoarece m-am tratat cu doze masive de penicilină.

În mijlocul tuturor acestor păcate, Dumnezeu încerca încă să ajungă la mine. Uimitor, la vârsta de 23 de ani am devenit creștin... Dar viața mea păcătoasă a continuat.

Când aveam cam 28 de ani, am intrat într-o relație adulteră cu o femeie, ceea ce știam că este greșit. Părea că Domnul a îngăduit „unei legiuni de demoni” să pună stăpânire pe mintea mea și am fost chinat luni și ani de zile. Eram într-un oraș mare, departe de casa, fără slujbă, fără bani și fără prieteni. Viața era un iad și șapte ani m-am împotrivit dragostei lui Dumnezeu.

În disperarea mea m-am dus la vrăjitori, terapeuți prin hipnoza și psihiatri ca să găsesc alinare, dar ei nu au înțeles prin ce treceam. Un psihiatru mi-a spus că am o psihoză totală a minții și că aveam nevoie să stau într-o instituție tot restul vieții mele. Mi-a îngăduit să trec prin terapia convulsiei electrice (tratament cu șocuri). Aceasta doar a complicat lucrurile. Mai târziu, pe când eram într-o călătorie oficială deoarece slujba mea îmi cerea să călătoresc, am coborât dintr-un autobuz, m-am urcat pe un pod de cale ferată și am sărit de la vreo 40 de picioare (12,20 m), într-un râu sec de dedesubt. Am căzut pe călcâiul stâng și mi-am rupt glezna. Era ca și cum Satan încerca să mă distrugă.

În sfârșit, după șapte ani în care m-am împotrivit lui Dumnezeu, am strigat la Domnul Iisus să-mi mai dea „doar o șansa” ca să-mi vindece mintea și să-mi salveze viața. I-am promis că Îl voi asculta și că mă voi întoarce de la toate caile mele rele. Domnul Iisus mi-a auzit strigatul și încet și sigur vindecarea, care a avut nevoie de mai mulți ani, a venit. Am simțit prezența răului lăsându-mă în timp ce zi de zi rămâneam aproape, urmându-L pe Domnul Iisus și citind Biblia.

Iisus mi-a schimbat viața când m-a scos dintr-o groapă îngrozitoare, și mi-a pus picioarele pe stâncă. Mi-a dat un cântec nou în timp ce mi-a schimbat atitudinile și comportamentul sexual imoral. Am fost în stare să obțin o slujbă, m-am căsătorit la 35 de ani cu o persoană minunată și fiica și fiul meu iubiți sunt acum adolescenți! Am tot ceea ce lumea numește succes – o casă, o mașină și respect în societatea unde mai înainte fusesem un paria. Dar numai Iisus este Cel care a împlinit cele mai adânci dorințe ale sufletului meu.

Lucrez acum într-o organizație, consiliesc oameni. Pot înțelege multe din toate greșelile vieții mele trecute pentru a aduce sens, bucurie și transformare în viețile lor. Dumnezeu folosește totul spre bine.

Liber din robia homosexualității

de Oscar Galindo (Mexic)

Numele meu este Oscar Galindo și am trăit în Mexic toată viața mea. M-am născut într-o familie prezbiteriană și am crescut în biserica prezbiteriană până la vârsta de 15 ani. Sunt cel mai mic dintre cei trei copii: fratele meu este cel mai în vârstă, apoi sora mea și în sfârșit eu. Părinții mei au divorțat când aveam 3 ani. Tatăl meu a încercat întotdeauna să îngrijească de nevoile noastre materiale dar nu a fost niciodată un părinte apropiat sau iubitor.

Tânjeam să am un tată. Mama mea lucra ca profesoară și obișnuiam să-i spun: „Mami, vreau să am un tată. Vrei să faci rost de unul pentru mine, te rog?” Dar nu s-a întâmplat niciodată.

Când eram cam de 12 sau 13 ani, am început să dezvolt modele de dependență precum încercarea de a atinge tipi în autobuze sau de a-i privi în băile publice. Apoi am avut prima mea experiență cu sexul. M-am simțit foarte murdar și am alergat acasă și am făcut o baie în timp ce plângeam și ceream iertare lui Dumnezeu. Dar câteva zile mai târziu încercam să-mi amintesc unde spusese tipul că locuiește.

Când aveam numai 14 ani am devenit din ce în ce mai implicat în sex cu necunoscuți. Eram foarte impulsiv. Când eram în autobuz mă așezam lângă un tip și încercam să-l ating. Uneori unii mă băteau zdravăn, în timp ce alții credeau că vreau să-i jefuiesc și se enervau foarte tare pe mine.

Familia mea era conștientă de situația mea. Mama mea m-a dus la doctor pentru un control fizic fiindcă se temea că aș fi putut contracta o boală venerică. M-a dus și la alți doctori, psihologi și psihiatri. Dar m-am dus numai pentru că voiam să înțeleagă că NU AVEAM DE GÂND SĂ MĂ SCHIMB. Nu voiam să mă schimb și prin urmare nu s-a întâmplat nimic.

Am început să merg la petreceri gay, să beau și să vin acasă foarte târziu. Mama mea era foarte supărată și a încercat să mă „schimbe”. M-am supărat mai tare decât s-a supărat ea, așa că m-am hotărât să plec de acasă. Am fugit în unul din cele mai mari orașe din lume: Mexico City (la o depărtare de 2 ore de casa mea): Acolo am întâlnit o mulțime de homosexuali și, deși în cele din urmă m-am întors acasă, de atunci m-am dus frecvent în Mexico City ca să vizitez baruri, discoteci, localuri sexuale și saune.

Am avut primul meu partener homosexual când aveam 17 ani. „M-am îndrăgostit” cu adevărat de acel tip, dar el m-a rănit foarte mult. Întreaga mea familie știa că am o relație foarte nesănătoasă cu acel jucător de fotbal bisexual în vârstă de 22 de ani. Odată m-a încurajat să beau în exces. După acea experiență am jurat că nu voi mai trece niciodată printr-o asemenea experiență. De atunci am încercat să nu mai fiu victima, ci mai degrabă cel care victimizează.

Când am înțeles că relațiile homosexuale implică de obicei mult conflict, am început să beau tot mai mult și să mă duc la chefuri în weekend.

Aceasta a continuat până la vârsta de 25 de ani, încercând uneori să găsesc un iubit, întrebându-mă întotdeauna când găseam pe cineva: „Ar putea fi tipul acesta Domnul

Potrivit?” Am încercat să am o relație bună, numai ca să ajung frustrat câtva timp mai târziu. Am găsit refugiu în alcool și în întâlniri sexuale anonime la localuri rău-famate, saune, toalete publice și oriunde în altă parte.

La vârsta de 25 de ani, după un chef cu băutură, mă simțeam bolnav și sănătatea mea era extrem de afectată. Locuiam cu mama mea dar ea lucra în alt oraș în acea vreme. Eram singur, foarte abătut, simțindu-mă frustrat, deprimat, și în mare durere din punct de vedere fizic, emoțional și spiritual. Am făcut o evaluare a vieții mele: eram singur, bolnav, stilul meu de viață îmi adusese numai durere, supărare și disperare. Aveam nevoie să mă schimb, dar încercasem și nu fusesem în stare.

Pe când meditam la aceasta, în întunericul camerei mele au apărut deodată doi „îngeri”! „Suntem aici pentru că Iisus te iubește, și noi te iubim de asemenea.” M-au îmbrățișat, m-au sărutat pe obraji și mi-au împărtășit vestea bună a mântuirii. Am început să plâng cu sughițuri și în mijlocul plânsului I-am cerut Domnului să intre în viața mea. Am plâns neîncetat o săptămână întreagă!

Am început să „beau” altceva: Biblia, și să memorez versete. Și când am putut, am început să frecventez o biserică. Am căutat informații despre misiuni pentru foștii homosexuali. Am găsit una în Mexico City. Nu știau multe despre cum să ajute. Știam că dorințele homosexuale nu vor dispărea instantaneu. Credeam că Dumnezeu va face ceva... dar când? Nu aveam răspunsul.

M-am gândit la o misiune de eliberare pentru că fusesem implicat în unele activități care deschiseseră ușa demonilor. Misiunea de eliberare a ajutat dar dorințele nu au dispărut. În biserică nu era disponibilă consilierea. Câtva timp mai târziu, am început să cad sexual. Am fost foarte dezamăgit cu mine însumi, dar nu cu Dumnezeu. Știam că era responsabilitatea mea, dar nu știam cum să capăt control asupra ispitelor. Învățăturile bisericii păreau prea „spirituale” pentru nevoile mele.

Apoi am auzit despre Exodus. Am început să cumpăr unele cărți, mărturii și resurse de la ei. Deși nu știam prea multă engleză, am hotărât că voi traduce acele cărți, învățături și mărturii (așa am învățat cea mai mare parte din engleza pe care o știu). Mi-a luat șase luni ca să traduc prima carte: „Consiliindu-l pe homosexual” de Michael Saia. Am început să învăț tot mai multe despre cauzele homosexualității, dependența emoțională, realitatea schimbării și o mulțime de alte lucruri. Eram chiar înfometat după acea informație. Mai târziu (poate ani de zile mai târziu), am înțeles că prin ea însăși, cunoașterea nu aduce restaurare și împlinire. Aceasta nu s-a împlinit prin citirea uriașei bibliotecii pe care o obținusem, ci mai degrabă printr-o relație personală cu Dumnezeu, încetul cu încetul, pas cu pas, în timpul acestor zece ani. Să învăț într-un mod practic a fost uneori solicitant, dureros și frustrant. Dar Duhul Sfânt m-a ajutat să continui, să aștept de la Dumnezeu, să mă încred în El în ciuda așteptărilor și întrebărilor mele fără răspuns. În ciuda eșecurilor mele, doream profund tot ce avea Dumnezeu pus deoparte pentru mine.

Privind în urmă, realizez că a meritat efortul. Trăiesc o nouă experiență a libertății și o relație reînnoită cu Tatăl. Nu mai sunt implicat în activitatea homosexuală. Uneori mă simt încă atras de bărbați dar gândul la sexul homosexual mă face să mă simt puțin dezgustat. Nu mă mai văd comportându-mă ca un homosexual. Îi mărturisesc imediat ispitele mele lui Dumnezeu, înainte ca ele să devină păcat, și merg înainte, odihnindu-mă în Domnul.

Știu că trebuie să am o relație personală, zilnică și constantă clipă de clipă cu Iisus pentru a continua modul de a deveni mai puternic, mai sănătos, și pentru a crește în masculinitatea și heterosexualitatea mea. În timp ce învăț mai multe de la Dumnezeu, înțeleg că am nevoie de El tot mai mult, și că mai am un drum lung de străbătut.

Acum am libertatea de a împărtăși despre această călătorie de restaurare și de a spune că este posibil să ieși din homosexualitate, dar cel mai bun mod de a o face și lucrul pe care trebuie să-l faci înainte de toate, este să stabilești o relație personală, intimă, profundă, permanentă, de zi cu zi, cu Creatorul nostru.

Am început recent primul meu grup de sprijin în unul dintre cele mai mari orașe ale lumii: Mexico City. Îi ajutăm pe cei care se luptă, pe membrii familiei lor și pe prietenii lor. Ne-am rugat pentru aceasta mulți ani și acum aproape că pot auzi glasul lui Dumnezeu confirmând această chemare în viața mea. Între timp continui umblarea mea de zi cu zi cu Domnul, crescând în El, învățând de la El, „alergând cu răbdare în cursa care ne stă înaintea, uitându-mă țintă la Iisus, Autorul și Desăvârșirea credinței noastre” (Evrei 12:12).

Maturizându-mă prin durere

de Anita Worthen (SUA)

Fiul meu, homosexual? Mă simțeam copleșită de vină și durere și eram hotărâtă să-l „pun la punct” cu orice preț.

Când fiul meu de 16 ani, Tony, a început să nu mai vină acasă noaptea, am fost îngrijorată. Nici măcar nu știam numele prietenilor lui. Într-o zi m-am furișat în dormitorul lui ca să aflu ce se petrecea. Am găsit o bucată de hârtie în portmoneul lui și am început să scriu în grabă nume și numere de telefon. Deodată a intrat Tony. „Ce faci?” a strigat el, cu ochii strălucindu-i.

Fața mi s-a înroșit de jenă, dar vocea mi-a rămas calmă. „Tony, vreau să știu unde ești. Când nu vii acasă, trebuie să știu unde să sun.”

Ne-am certat câteva minute, apoi a lansat bomba. „Ei bine, știi că sunt gay, nu?” Minte mea a înghețat. Tony a început să umple tăcerea jenantă cu detalii îngrozitoare. Cu trei luni în urmă făcea autostopul spre casă când un consilier de la școală l-a luat cu mașina și l-a sedus. Acum își accepta „noua” identitate și ajunsese să cunoască alți homosexuali. „Și mami”, a încheiat el, „am găsit bărbatul viselor mele. De acum totul va fi bine!”

În zilele următoare am căutat fiecare greșală pe care am făcut-o vreodată ca mamă. M-am gândit la începuturi, când am fugit la vârsta de 18 ani cu prietenul meu. De fapt, nu am reușit să oficializăm căsătoria noastră, iar apoi am rămas însărcinată. Când m-am mutat acasă cu părinții mei la puțin timp după aceea, toți au presupus că acum eram divorțată. Am ascuns faptul că de fapt eram o mamă însărcinată necăsătorită. După nașterea lui Tony la spital, m-am lăsat purtată înapoi în mulțimea care nu trebuia. Curând experimentam droguri ca marijuana și LSD. Următorii câțiva ani au fost îngrozitor de singuratici.

Mi-am menținut viața socială făcând o înțelegere cu fratele meu mai mic: eu îi dădeam droguri; el avea grijă de Tony când eram plecată la petreceri. Apoi fratele meu a devenit creștin, și s-a transformat într-un radical „ciudat al lui Iisus.” Mama mea a fost îngrijorată de moarte din cauza lui, dar viața lui mi-a dat o speranță secretă: dacă el se poate schimba, poate că și eu pot.

Într-o noapte am mers cu fratele meu la un studiu biblic. Surprinzător, am observat ceva diferit la oamenii de acolo. Nu știam exact ce era, dar știam că voiam acel lucru.

M-am dus acasă și l-am spus lui Dumnezeu că Îl voi urma trei luni. Dacă nu mergea, aveam să mă întorc la vechile mele căi. În următoarele săptămâni am simțit o putere nouă în viața mea, pentru a face alegerile corecte. M-am lăsat de droguri și am evitat muzica de petrecere de la radio, care îmi mintea de serile petrecute la cocktailuri.

Apoi Tony și cu mine ne-am alăturat unei misiuni – un mediu care oferea multă susținere unei mame singure. M-am rugat în fiecare noapte ca Dumnezeu să fie un soț pentru mine și un tată pentru fiul meu. Alții mă considerau un exemplu perfect de părinte singur.

Dar după câțiva ani de misiune, am început să mă simt complet epuizată. Mergeam la muncă, veneam acasă, stăteam în fața televizorului, și mă târam la biserică în diminețile de duminică.

Apoi Dumnezeu a îngăduit să apară niște situații dificile în viața mea, și am început să mă apropiu din nou de Domnul, rugându-mă și citind Biblia. În timp ce ochii mei spirituali s-au deschis din nou, am văzut că relația mea cu fiul meu nu era bună. Ne îndepărtasem. Tony își făcuse o mulțime de prieteni noi pe care nu-i cunoșteam.

Puțin după aceea, am fost devastată de mărturisirea lui Tony despre implicarea lui homosexuală. „Nu înțeleg,” i-am spus în acea zi, „dar te iubesc și vom rezolva.” Nu am avut deloc înțelepciune despre cum să tratez situația. Știam un singur lucru: că voi face orice ca să-l opresc pe acel om să-și mai pună vreodată brațele în jurul fiului meu.

Apoi am venit cu soluția perfectă: îl vom răpi pe Tony! L-am sunat pe unul dintre frații mei, care a aranjat să-l ducă pe Tony cu avionul la casa altui frate în Oregonul central. În ziua următoare, i-am încărcat toate lucrurile într-o mașină și l-am condus la aeroport. Înainte ca Tony să-și dea seama ce se întâmplă, era în drum spre nord.

M-am gândit că toată problema era rezolvată. Tony se afla acum la 1100 de mile depărtare de prietenii lui homosexuali din California – perfect! Fratele meu a promis să aibă grijă de Tony până ce mă voi putea alătura lor.

Am fost imens de ușurată, în special după telefonul fratelui meu de a doua zi. „Tony s-a dus la o biserică,” mi-a adus el la cunoștință. „Totul va fi în ordine.” În ziua următoare, a sunat din nou. „Anita, am vești proaste. Știi biserica aceea la care merge Tony? Ei bine, este o biserică de homosexuali.” Am simțit că mi se face rău. Situația avea să fie mai greu de rezolvat decât am gândit.

Mi-am dat imediat demisia de la serviciu. Cred că au fost ușurați când în sfârșit am plecat; timp de două săptămâni am plâns încontinuu și am umblat ca prin ceață. Eram copleșită de vină. Poate că nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă aș fi fost căsătorită, mă dojeneam singură. Frumosul meu fiu fusese întotdeauna mândria vieții mele; acum mi-era atât de rușine cu el. Eram sigură că nici o altă mamă creștină nu s-a aflat vreodată în situație mea.

Înapoi în Oregon, m-am alăturat fostei mele biserici. M-am dus la consiliere, dar tot ce a putut face consilierul a fost să citeze versetele despre homosexualitate. Avea intenții bune, dar nu aveam nevoie să aud despre bărbați care poșteau unul după celălalt.

După șase luni de agitație, am auzit despre „Dragostea în acțiune”, o misiune Exodus din California, pentru oamenii care părăseau homosexualitatea. O greutate mi s-a luat de pe umeri când am citit mărturiile unor bărbați și femei care fuseseră eliberați. În cele din urmă am avut speranță – atât pentru mine, cât și pentru fiul meu.

Viața a revenit în mintea mea epuizată. Acum voiam să ajut pe toată lumea. Voiam mai ales să ajung la alte mame în situația mea. Domnul m-a condus la un consilier creștin local care a fost de acord să-mi ofere îndrumare spirituală în misiune. Curând am înființat un grup de sprijin pentru părinți.

Lucrurile s-au îmbunătățit mult în ceea ce mă privea. Putem spune cu sinceritate: „Din cauza a ceea ce i s-a întâmplat fiului meu, sunt o persoană mai bună.” Umblarea mea cu Domnul era mult mai puternică. Șovăirea nu mai mergea; trebuia să mă agăț de El.

Cam în acea vreme am înfruntat câteva întrebări dificile: Dacă Tony va fi încă homosexual peste zece ani, eu unde voi fi? Îmi voi baza întreaga viață pe așteptarea zilei când el se va schimba? Nu, trebuia să merg înainte. Aveam o viață în afara lui Tony; viața mea era centrată în Hristos.

În 1983 m-am mutat în sudul Californiei ca să o ajut pe mama mea să se acomodeze cu pensionarea. Apoi am ajuns să îl cunosc pe Frank Worthen, fondatorul „Dragostei în acțiune”. Prietenia noastră s-a adâncit repede și în cele din urmă ne-am căsătorit în noiembrie 1984.

De atunci Dumnezeu a continuat să facă lucruri palpitate în viața mea. După ce am lucrat la biroul „Dragostei în acțiune” timp de șase ani, Dumnezeu ne-a îndrumat pe Frank și pe mine să ne mutăm la Manila. În ianuarie 1991, am început „Bagong Pag Asa” (Noua Speranță), o misiune pentru homosexualii din Filipine. După trei ani ne-am întors în regiunea San Francisco și am început Misiunea „Noua Speranță” („Dragoste în acțiune” relocalizată în Memphis, Tenn.).

„Ce s-a întâmplat cu Tony?”, mă întreabă mulți părinți. Fiul meu este încă homosexual. Și înfruntă consecințele infecției cu HIV. Cu toate acestea avem o relație bună și cred că într-o zi Tony va vedea goliciunea stilului său de viață și se va întoarce la Dumnezeu. Știu de asemenea că eu nu pot face ca aceasta să se întâmple, așa că îl las în grija Unuia care îl iubește chiar mai mult decât îl iubesc eu.

Bineînțeles, fiul meu și Frank se înțeleg foarte bine unul pe celălalt. (Frank a trăit o viață exclusiv homosexuală timp de 25 de ani înainte de a părăsi acel comportament în 1973.) Și Tony mă tachinează: „Mami, dacă nu aș fi fost eu, nu ai fi căsătorită!”

Experiențele din viața mea au fost uneori foarte dureroase, dar m-au făcut să mă maturizez și mi-au dat o sensibilitate deosebită pentru alți oameni care suferă. Numai Domnul poate să ia asemenea experiențe adânci și să le transforme în binecuvântări. Îi mulțumesc în fiecare zi pentru ceea ce a făcut.

Accepți dragostea Mea?

de Willy Torresin (Brazilia)

Am crescut într-o familie religioasă. Deși părinții noștri ne duceau la biserică în fiecare duminică, familia noastră era departe de a fi „normală”. Tatăl meu avea o problemă serioasă cu băutura, așa că pierdea serviciu după serviciu. Mama mea încerca să compenseze muncind în afara casei ca să ne asigure traiul, și de asemenea încercând să împlinească atât rolul tatălui, cât și al mamei. Cumva în acei ani de început ai vieții mele, am primit mesajul că trebuia să fiu bun ca să fiu iubit și acceptat. Aveam de asemenea o stimă de sine foarte scăzută, astfel încât am încercat foarte tare să fiu un fiu bun ca să fiu iubit și acceptat de părinții mei, în special de tatăl meu. Cumva am simțit că în familia noastră dragostea era condiționată de comportamentul și performanța mea. Credeam că voi fi iubit de părinții mei, de alți oameni și de Dumnezeu, dacă mă purtam cum trebuie. Altfel, nu voi fi iubit și acceptat. Când mergeam la biserică în zilele de duminică, mi se spunea că Dumnezeu mă va iubi dacă nu voi păcătui. Pur și simplu am transferat asupra lui Dumnezeu aceeași acceptare bazată pe performanță, pe care o învățasem de la oamenii din jurul meu.

În anii adolescenței am simțit că ceva nu era în ordine cu mine, ceva care avea de-a face cu sexualitatea mea, dar nu știam ce este. Pe vremea aceea nimeni nu vorbea deschis despre sexualitate. Mesajul implicit era că orice avea de-a face cu sexul era greșit și păcătos. Acea impresie negativă a fost întărită când o femeie adultă m-a molestat sexual când aveam 5 sau 6 ani. În plus, nu exista absolut nici o formă de educație sexuală pe vremea aceea. Când am întrebat-o pe mama cum m-am născut, mi-a spus că Dumnezeu “plantase o sămânță” înăuntrul ei, și așa am apărut eu. Nu mi-a venit niciodată în minte să o întreb cum făcuse Dumnezeu aceasta, totuși!

Când aveam cam 14 sau 15 ani, m-am refugiat din mediul meu familial zbuciumat în religie. Am devenit din ce în ce mai implicat în activitățile bisericii, și am încercat să petrec cât mai mult timp posibil în biserică. Dar am continuat să cred că singurul mod de a-I plăcea lui Dumnezeu era să încerc să fiu bun și să fac lucrurile corecte. Sentimentul că ceva nu era în ordine cu mine persista, dar nici măcar nu voiam să mă gândesc ce era. Pur și simplu am preferat să dau lucrurile acelea la o parte, sperând că în cele din urmă vor dispărea.

Când am împlinit 18 ani am fost încurajat de unul dintre pastorii din biserica mea să merg la seminar și să devin pastor. Nu eram prea sigur de aceasta, dar pentru că nu știam ce să fac cu viața mea, și deoarece căutam moduri noi de a plăcea lui Dumnezeu pentru ca El să mă iubească și să mă accepte, am hotărât că sugestia lui era lucrul potrivit de făcut.

În cele din urmă am început seminarul și am făcut niște muncă misionară, încă încercând să câștig aprobarea lui Dumnezeu. Aceasta a durat cam trei ani. Totuși, în acel timp am devenit din ce în ce mai conștient de ceva greșit în sexualitatea mea. Am început să citesc toate cărțile despre acest subiect pe care le-am putut găsi. În final am dat de o descriere a atracției față de persoane de același sex. Poate că cel mai dificil lucru din viața mea până în acel moment era să admit că mă luptam cu sentimente și dorințe homosexuale. Pe vremea aceea credeam că practica homosexuală era probabil cel mai rău păcat, și că oamenii care s-au luptat și au practicat acele lucruri vor fi complet respinși de Dumnezeu. Așa că mi-am promis mie însumi și lui Dumnezeu că nu voi face niciodată acele lucruri! De aceea am încercat din greu să stau

departe de orice m-ar fi putut implica în activitatea homosexuală. Una dintre consecințele acelei atitudini a fost că nu mă apropiam de alți bărbați, nici chiar când încercau să-mi fie prieteni. Mă simțeam mai în siguranță purtându-mă ca un adevărat prieten cu fetele, sau fiind pe cont propriu, cum am făcut întotdeauna în viața mea. Credeam de asemenea că dacă eram bun și mă purtam bine, acele sentimente vor dispărea în cele din urmă sau că poate vor rămâne „liniștite” și nu se vor manifesta niciodată în viața mea.

Într-o zi trei tineri au venit la mine și mi-au spus: „Suntem gay. Crezi că Dumnezeu ne poate schimba?” Deși am fost uimit de întrebarea lor, am răspuns fără emoții: „Bineînțeles, nu este nimic imposibil pentru Dumnezeu.” Dar înăuntrul meu, inima mi s-a cufundat în disperare, pentru că eram dureros de conștient că deși mă rugasem, postisem, citisem Biblia, memorasem Scriptura, făcusem tot ce putusem face ca să fiu un creștin „bun”, sentimentele și atracția mea față de bărbați creșteau, și nu se diminuau.

În final am părăsit lucrarea misionară și m-am întors în orașul meu natal. Deși eram deziluzionat, am continuat să fac tot felul de activități în biserică, dar în inima mea mă simțeam confuz și singur. Voiam să vorbesc cu cineva, dar mi-era teamă să nu fiu din nou respins. Așa că am continuat să fac din lupta mea un secret. Într-o zi am fost la o conferință misionară, și la acea conferință, în mod ironic, am avut prima mea întâlnire homosexuală cu un alt student la seminar. După aceea m-am simțit îngrozitor, și mi-a fost cumplit de frică de pedeapsa lui Dumnezeu. Sentimentele de vină mă paralizau, și mi-am promis să nu mai fac niciodată așa ceva.

Deși am continuat să fac toată lucrarea creștină pe care o făcusem înainte, în mine s-a schimbat ceva. Ajunsesem în punctul în care eram obosit să fac promisiuni pe care nu le puteam respecta. Pe lângă aceasta, acum voiam mai mult din ceea ce experimentasem cu acel student la seminar. Deși partea sexuală nu fusese cea mai importantă pentru mine, voiam să fiu din nou îmbrățișat și să mi se spună că sunt iubit. Eram înfometat de mai multă afecțiune și de implicare emoțională cu un bărbat.

Într-o zi am hotărât să mă duc la un bar gay. Încă pot să-mi amintesc cât de liber mă simțeam! A fost prima dată în viața mea când am putut să fiu eu însumi și să nu mă ascund în spatele unei măști! Am simțit că găsisem cerul pe pământ! Din acea zi am încetat pur și simplu să merg la biserică, și toate activitățile în care fusem implicat până atunci. Uneori mă simțeam neliniștit în interior, dar mă asiguram să am întotdeauna prieteni în jur. Băutura m-a ajutat să liniștesc senzația de disconfort din interiorul meu.

Eram supărat pe Dumnezeu. Eram obosit să încerc să mulțumesc pe Cineva pe care în mod evident nu-L puteam mulțumi, așa că pur și simplu am renunțat să o fac!

Toată acea „devoțiune” și dorință de a sluji lui Dumnezeu s-a transformat încetul cu încetul în răzvrătire și mânie. Credeam că am înfăptuit păcatul „de neiertat”, că nu exista speranță pentru mine.

Uneori îmi „lipsea” Dumnezeu. Și din când în când am încercat să găsec o nouă biserică și să simt că mă potrivesc acolo. Aceasta s-a întâmplat de trei sau patru ori. Dar întotdeauna am făcut din lupta mea un secret, așa încât ori de câte ori homosexualitatea ieșea la suprafață, plecam din nou cu rușine și amărăciune. Până ce am renunțat complet. Am înțeles că nu era posibil să găsec calea înapoi spre Dumnezeu.

Mi-am petrecut cu totul cam 15 ani din viață încercând să găsesc scop și înțeles într-o relație cu un bărbat. Cu toate acestea, după câteva relații de durată, am înțeles că nu ajung nicăieri. Am înțeles de asemenea că nu mai voiam și nu mai credeam într-o relație de durată sau într-o „căsătorie” cu un bărbat. Am devenit din ce în ce mai frustrat și deprimat. Atunci a început Dumnezeu să-mi vorbească.

„Te iubesc.” Cuvintele erau foarte clare, dar nu aveam idee de unde veneau. Din mintea mea? Deși bănuiam de unde erau aceste cuvinte, nu puteam crede că de la Dumnezeu. Eram atât de cufundat în păcat... Cum putea să mă iubească Dumnezeu?

Dar din când în când, în mod neașteptat, auzeam din nou: „Te iubesc, fiule, și am atât de multe pentru tine...”

Într-o sâmbătă după-amiază eram afară din casă, spălându-mi mașina, când am auzit din nou acea voce. M-am enervat atât de tare! Îmi amintesc că am aruncat găleata de apă pe care o țineam în mână și că m-am năpustit în casă și jos în pivniță unde puteam fi singur. Am strigat la Dumnezeu, spunând: „Nu ai nimic altceva de făcut? Lasă-mă în pace! Încetează să-mi mai faci asta! Nu Te pot sluji! Am încercat tot ce am putut ca să fac lucrurile care voiai să le fac, dar am dat greș! De ce nu mă lași în pace? Tu m-ai făcut așa, nu? Nu ești fericit? Lasă-mă în pace!”

Când strigam la Dumnezeu (și am folosit un limbaj dur!), m-am gândit că Dumnezeu va deschide pământul sub picioarele mele și mă va trimite direct în iad! Dar iată ce am auzit: „Ai terminat?” Dar nu mai aveam ce să spun. Iar Dumnezeu a continuat, spunând: „Crezi că ai ceva ce nu am Eu? Crezi că este ceva ce poți face tu și Eu nu pot face? Crezi că am nevoie de banii tăi? Sau de timpul tău? Sau chiar de munca ta? Crezi că am nevoie de tine în vreun fel? Și când ți-am cerut Eu să faci toate acele lucruri?” Am fost uimit. „Dar Dumnezeule, întotdeauna am auzit oamenii din biserică spunându-mi că asta ar trebui să fac...” Am fost întrerupt: „De ce nu M-ai întrebat niciodată ce voiam cu adevărat de la tine?” Nu aveam un răspuns. Era adevărat. Nu L-am întrebat niciodată pe Dumnezeu ce voia. Întotdeauna am presupus că oamenii din jurul meu știau ce aveam de făcut, așa că am continuat doar să fac acele lucruri. Nu mai eram supărat, dar acum mă simțeam atât de pierdut și confuz. Cu toate acestea aveam nevoie să continui conversația.

„Dumnezeule, ce vrei atunci de la mine?”

„Vreau inima ta.”

„Pentru ce vrei inima mea? Este atât de murdară! Este plină de păcat. Și mai rău, de păcate pe care le iubesc, care au devenit parte din viața mea. Ce vei face Tu cu aceasta inimă murdară a mea?”

„Voi turna viața Mea în ea!”

„Dar de ce? Nu înțeleg.”

„Pentru că pentru aceasta te-am făcut – ca să torn viața Mea în tine!”

„Dar de ce?”

„Pentru că Eu te-am făcut, și pentru că te iubesc! Accepți dragostea Mea?”

Cumva am simțit că era adevărat, că Dumnezeu mă iubea chiar așa cum eram. Și nu l-am mai putut rezista. N-am mai putut îndepărta această dragoste copleșitoare. Și apoi plângeam fără să mă pot controla și nu mai puteam sta în picioare. Am căzut în genunchi, mi-am deschis mâinile și am spus: „Da, Doamne! Accept dragostea Ta! Nu înțeleg de ce vrei să mă iubești, dar nu mai pot trăi fără dragostea Ta! Dar nu-ți pot promite nimic. Nu-ți pot promite că mă voi lăsa de homosexualitate, sau că voi renunța la iubitul meu...” „Primește doar dragostea Mea pentru tine! Nu-ți cer să-Mi promiți nimic, doar să accepți dragostea Mea.”

Și apoi s-a întâmplat. Am fost literalmente copleșit de dragostea lui Dumnezeu. De fapt nu cred că este posibil de explicat ce s-a întâmplat. Tot ce pot spune este că ea se revărsa! Îl iubeam pe Dumnezeu într-un mod în care n-am visat niciodată că ar fi posibil, și nu avea nimic de-a face cu ceva ce aș fi putut oferi în schimb. Era numai dragostea necondiționată a lui Dumnezeu care se revărsa. Nu-mi venea să cred! Era mai presus de orice visasem vreodată, sau de orice experimentasem vreodată înainte. Cum putea Dumnezeu să mă iubească atât de mult? Dar L-AM LĂSAT DOAR SĂ MĂ IUBEASCĂ. Pentru prima dată viața mea avea un scop – avea sens! Aceasta este! Mi-am spus mie însumi, pentru acesta am fost creat, ca să experimentez această dragoste, acest Dumnezeu copleșitor! La început am simțit că este prea bine ca să fie adevărat! Dar în cele din urmă acest sentiment a fost înlocuit de un altul: „Este ATÂT de bine și ESTE adevărat!”

Aceasta a continuat câteva zile, și m-am temut că în final va dispărea, și că lucrurile vor fi la fel. Cred că aspectul emoțional s-a diminuat, dar experiența dragostei lui Dumnezeu, nu.

Ce am experimentat atunci a fost că tocmai lucrul pe care îl căutasem în homosexualitate în toți acei ani, ajunsese la mine, deși atunci nu știam ce este. Ceea ce am văzut întâmplându-se după acea experiență a dragostei lui Dumnezeu a fost că am început să-I cer lui Dumnezeu să îndeparteze orice din inima mea care mă oprea să ajung a-L cunosc mai bine. Exista o dorință nouă în inima mea, o dorință nu numai de a-L cunoaște pe Dumnezeu, ci de a FI ca El. Dragostea lui Dumnezeu a produs o dorință în mine de a fi ca El. Nu mai voiam nimic care să mă oprească de la a-L cunoaște mai bine. Cu alte cuvinte, am găsit în Dumnezeu ceea ce căutam în practicarea homosexualității. Deci nu mai aveam nevoie să caut nimic în homosexualitate. Își pierduse atractivitatea pentru mine. Eu am fost cel care am luat inițiativa de a pune capăt relației în care eram. Eu am fost cel care l-am cerut lui Dumnezeu să îndeparteze din viața mea nu numai identitatea și practicile homosexuale, ci și dependențele mele sexuale. Nu voiam ca ceva să mă țină departe de noua mea relație cu Dumnezeu.

Și când aceasta a început să se întâmple, am descoperit de asemenea că dragostea și harul lui Dumnezeu erau disponibile pentru mine când învățam să umblu în această viață nouă, pas cu pas, și zi după zi.

Au trecut câțiva ani de când s-au întâmplat aceste lucruri în viața mea. Am învățat să răspund durerii rănilor mele în moduri non-sexuale. Am fost de asemenea vindecate de multe din aceste răni. Am învățat de și să mă întorc către Dumnezeu când sunt ispitit, și să mă încred în El pentru toate nevoile mele.

Această experiență a creat în inima mea o dorință de a împărtăși această dragoste cu întreaga lume! Simt că este prea bună ca să o țin numai pentru mine însumi – simt că lumea are nevoie să-L cunoască pe Dumnezeul care ne iubește pe fiecare dintre noi într-un mod atât de special și de transformator! Mă simt obligat să-i las pe alții să cunoască faptul că Dumnezeu îi iubește, și că a făcut tot ce trebuia să fie făcut ca să-i aducă înapoi la El!

Aceasta este ceea ce vreau să fac cu restul vieții mele. Să vestesc Evanghelia dragostei și harului lui Dumnezeu oricui dorește să asculte, în special celor care se simt și ei prinși în cursa homosexualității, cum am fost eu. Și ei au nevoie să experimenteze că nu există păcat pe care Dumnezeu să nu-l poată ierta, și că nu există dependență pe care El să nu o poată zdrobi. Ei au nevoie să știe că Dumnezeu este adevăratul Iubit al sufletelor lor!

Împotriva voinței mele

de Mike Ensley

S-a făcut multa vâlva despre pre-adolescenți și adolescenți ai căror părinți îi duc la Exodus sau la alte programe pentru „foștii gay”. Ni se prezintă imaginea unor părinți ignoranți care, în fervoarea lor religioasă, își târăsc bieții copii la un cult smintit, unde sunt torturați psihologic.

Unii au ieșit în fața în mass media, vorbind despre cum misiunile Exodus „i-au făcut să le fie rușine” de sexualitatea lor și le-au spus că sunt bolnavi. Suntem alimentați cu presupunerea că aceasta este povestea cu care au plecat toți tinerii participanți la Exodus.

Faptul că am văzut aceste marturii în mass media, m-a inspirat să spun o parte din povestea mea. De obicei nu vorbesc în detaliu despre cum părinții mei m-au dus la un program Exodus împotriva voinței mele.

Mama mea a aflat despre atracțiile mele față de același sex când aveam 16 ani, și imediat a vrut să primesc ajutor. Pe vremea aceea mă luptam în secret cu homosexualitatea de câțiva ani, dar în sfârșit, când nu mă așteptam, au apărut câțiva prieteni cu care mă simțeam „în siguranță”. Ei m-au încurajat să-mi accept homosexualitatea – și după toți acei ani plini de confuzie și singurătate, resimțeam aceasta ca pe o libertate. Așa că evident, n-am fost prea încântat de ideea de a primi „ajutor”.

Eforturile ei nu au avut succes prea mare la început. Primul psiholog creștin la care m-a dus mama i-a spus de fapt să accepte faptul că sunt gay. Dar când m-a dus la Misiunile Noua Creație din Fresno (o misiune Exodus la o depărtare de două ore) ca să vorbesc cu o „fosta lesbiana”, m-am supărat.

Dar Donna, „fosta lesbiana”, nu mi-a predicat așa cum mă așteptam. Opiniile noastre diferite despre homosexualitate – și adevărul despre sexualitatea mea personală – au fost discutate direct și sincer de la început. Cu toate acestea, ea a fost capabilă să pună asta deoparte și să petreacă scurta noastră oră de week-end, doar ca să mă cunoască. Părinții mei chiar au încercat să obțină detalii despre ședințele noastre de la ea, dar ea a păstrat timpul nostru confidențial. Aceasta i-a supărat pe ei, dar mi-a câștigat încrederea mie. Încet, am început să mă simt confortabil cu ea, deși credeam că se înșela în privința homosexualității.

Mai târziu în acel an, l-am întâlnit pe primul meu prieten, și am devenit total prins de acea relație. Când părinții mei au aflat despre aceasta, au hotărât să intervină mai drastic. Nu erau programe Exodus rezidențiale (cu cazare) de care să știm, dar era un centru de consiliere creștin în Fresno. Am petrecut trei săptămâni acolo (cu părinții mei), primind consiliere zilnică, pe lângă întâlnirile mele la Misiunile Noua Creație.

Nu voi spune că mi-a făcut plăcere acea experiență; era neconfortabilă, în cele mai bune momente ale ei. Dar consilierul de la programul rezidențial era în mare măsură ca Donna; în timp ce împărtășea valorile părinților mei, tot era prietenos și plin de compasiune. Mi-au plăcut ședințele între patru ochi cu el, deși ședințele cu părinții mei erau extrem de dificile.

Atitudinea mea pe vremea aceea era ca toata acea neplăcere si dificultate era pur si simplu o pedeapsa pentru faptul ca eram gay. Asta au presupus toți prietenii mei ca se întâmpla. I-am scris chiar o scrisoare unuia dintre ei spunându-i despre gândurile mele suicidale, deși depresia mea se datora de fapt dezintegrării relației mele homosexuale mai degrabă, decât consilierii. Totuși, sunt sigur ca mulți oameni credeau ca misiunea pentru „foștii gay” mă omora literalmente.

Ceea ce era așa de dificil nu era presiunea de a-mi schimba homosexualitatea; tipii de la Exodus ne-au încurajat de fapt pe toți sa privim dincolo de aceasta si sa ne ocupam de problemele mai adânci. Ceea ce era într-adevăr atât de dureros era ca trebuia sa înfrunt si sa mă ocup de rănilor profunde din familia noastră. Dumnezeu Își puna degetul pe o mulțime de locuri dureroase, precum resentimentul pe care îl simțeam – dar nu îl înțelegeam – fata de părinții mei, care crease un asemenea zid între noi. Nu eram condamnat sau făcut sa-mi fie rușine, mă ocupam doar de lucruri care nu puteau sa nu fie dureroase.

În acest proces, multe probleme foarte reale au început sa iasă la lumina. Consilierii i-au ajutat de fapt pe părinții mei sa vadă ca atracțiile mele homosexuale nu erau de vina pentru toata durerea din familia noastră; dar ca durerea din familia noastră era de fapt un factor care contribuia la dezvoltarea atracțiilor mele fata de același sex. Nu vroiam sa întrețin ideea ca aceste probleme creaseră cumva atracțiile mele fata de același sex, dar în alte domenii eu si familia mea am început sa lucrăm pentru a dezvolta modele mai sănătoase.

Aceste experiențe nu mi-au schimbat imediat perspectiva sau calea. Dar prin misiunea Exodus am aflat adevăruri despre mine însumi – si despre homosexualitate în general – cu care în cele din urma am găsit ca puteam fi de acord.

Cu ceea ce am învățat la Misiunile Noua Creație, m-am întâlnit din nou când am intrat în viața gay si am descoperit cum era ea cu adevărat. Spre uimirea mea, prietenul meu mi-a repetat de fapt ce m-au învățat ei! Ultima oara când l-am văzut, eram atât de rănit pentru ca timp ce eu aveam inima zdrobita pentru ca îl pierdeam, lui părea sa nu-i pese. Mi-a spus ca de îndată ce voi fi gay puțin mai mult timp, voi avea o mulțime de distracții si în curând ruperea unei relații nu va mai dura. Atâta despre „a spune în mod public ca ești homosexual” ca fiind cheia fericirii.

Mi-am amintit ce au spus alții din „procesul de vindecare” despre viața gay, si am crezut atunci ca era incendiar, numai ca sa mi se confirme de către lucrurile pe care le-am experimentat sau le-am văzut, când am căutat viața gay pentru mine însumi. Cu cât am văzut mai mult cum ar fi viața mea ca bărbat gay, cu atât mai mult avea sens mesajul pe care mi l-a adresat Exodus. Pentru ca mi s-a prezentat acel adevăr, am avut speranța ca atunci când dezamăgirea s-a instalat – speranța pentru o alta opțiune, si am știut ca nu trebuia sa accept direcția pe care atracțiile mele mi-o arătau.

O mulțime de oameni din orașul meu natal i-au criticat pe părinții mei pentru ca făceau ce puteau pentru a mă opri de la a adopta homosexualitatea ca si adolescent. Unii cred ca nu ar fi trebuit sa aibă dreptul de a mă duce acolo unde nu vroiam de fapt sa merg – si mai ales nu ar fi trebuit sa mă poată țina acolo trei săptămâni.

Fie ca sunteți de acord sau nu cu părerile părinților mei despre homosexualitate, ei au avut dreptul sa mă crească conform convingerilor si principiilor lor morale. Pare sa existe o

concepție ca atunci când un tânăr are atracții fata de același sex, drepturile și convingerile părinților săi dispar complet.

Ca să fiu sincer, ducerea mea la misiunea Exodus de-abia putea să lupte cu multele influențe care mă împingeau către homosexualitate. Părinții mei știau că toți prietenii mei de la școală – și chiar unii dintre profesorii mei – mă încurajau să accept o identitate gay. Nu sunt sigur că au realizat măcar în ce măsură acest lucru era adevărat; un prieten mi-a dat pornografie gay și o carte despre sexul gay (care mi-a spus că eu, ca adolescent, puteam găsi că a face sex cu bărbați mai în vârstă este distractiv și o bună sursă de venit suplimentar – nu glumesc). Cu tovarășii de vârstă mea și educatorii și mass media, promovând toți homosexualitatea, părinții mei au gândit că era rezonabil că o dată pe săptămână să merg și să vorbesc cu cineva care putea susține punctul lor de vedere.

În plus, ar fi inexact și necinstit să privim aceasta din perspectiva îngustă că tatăl și mama mea făceau toate acestea doar din homofobie. Acțiunile lor erau un răspuns la lupta mea cu atracțiile fata de același sex.

De exemplu, nu au recurs la programul rezidențial până ce nu au aflat că eram implicat – relațional și sexual – cu cineva de 19 ani, și că toți prietenii mei (și din nou, profesori) încurajau această relație și mă acopereau. Privind în urmă, știu că as fi făcut măcar cât au făcut ei în poziția lor.

Nu voi spune că nu există un mod greșit de a face lucrul corect; părinții mei au spus partea lor de lucruri care m-au rănit și nu au ajutat, și uneori au pus sentimentele lor înaintea alor mele. Știu că există părinți care explodează, care spun și fac lucruri incredibil de rele în situații similare. Există adevărate idei preconcepute, și chiar părinții care fac lucrul corect trebuie să-și verifice așteptările, motivele, și să stăruie în rugăciune și consiliere înțeleaptă.

Chiar și așa, nu mă pot opri să mă întreb dacă poveștile văzute în mass media sunt ca a mea – doar aranjate ca să se potrivească planului de a face homosexualitatea să pară de dorit. După cum am spus mai înainte, pare să existe această idee că homosexualitatea are un atu față de autoritatea parentală (numai dacă, bineînțeles, părinții nu susțin cu tărie homosexualitatea). După cum spunea actorul și vorbitorul gay Harvey Fierstein (Mrs. Doubtfire, Ziua independenței) într-un episod din programul PBS În viața: „Pe cine vom lăsa să-și crească pe copiii noștri, pe părinții lor?”

Astăzi sunt recunoscător că părinții mei au întors lumea mea pe dos. Nu au făcut-o perfect, dar au făcut lucrul care trebuia, și viața mea este mai plină astăzi din această cauză.

Pe moment, disciplina nu este prea distractivă. Întotdeauna pare să meargă împotriva naturii. Mai târziu, desigur, merita din plin, pentru că cei care trec prin ea devin maturi în relația lor cu Dumnezeu. (Evrei 12:11)

Rescriind fantezia unei căsătorii ideale

de Nancy și Tye Gamey (Canada)

Ea știa înainte de a se casatori cu el ca el se lupta cu homosexualitatea. Credea ca-l putea ajuta sa treaca peste aceasta. El credea ca aceasta casatorie era biletul lui pentru o vindecare rapida.

Nancy: Tye si cu mine ne-am întâlnit prin biserica. Totul a început când mi-am rupt piciorul la o iesire pentru tinerii adulti din Central Manitoba. Tye cunostea zona, astfel încât a fost parte a anturajului care m-a escortat la spital pentru a mi se pune gips. Era diferit de alti barbati. Tye era interesat de mine ca persoana, nu pentru trupul meu, si mă simteam respectata. Am început sa-l iubesc pe acest barbat care era atât de vorbaret, interesat, impulsiv si nervos.

Tye: Prima oara când am observat-o pe Nancy a fost când a venit la o întâlnire a colegiului bisericii si a oamenilor de cariera în apartamentul meu, târziu, într-o haina mare de blana pe care o cumparase de la un magazin second hand. M-am gândit: „Aici este o persoana pe care mi-ar place sa o cunosc.” Aveam o relație la distanta care se destrama, cu o fata din Alberta. Eram frustrat de colegul meu de camera. Nancy a devenit confidenta mea si o inima ascultatoare pentru durerea mea relationala.

Nancy: Când am petrecut mai mult timp împreuna si am început sa mă îndragostesc, a devenit evident ca Tye nu simtea aceiasi fiori. Vorbea despre plecarea în India într-o alta lucrare misionara si eram foarte constienta ca nu faceam parte din aceste planuri. În cele din urma am hotarât ca trebuie sa fiu directa ca sa înțeleaga mesajul. Între timp ajunsesem foarte apropiati. „Mi-ar placea sa merg în India cu tine, dar nu voi merge ca persoana necasatorita.” Dintr-odata a înțeles.

Tye: Aceasta descoperire ca Nancy vroia sa ne casatorim a fost un soc total. Am luat-o mai usor cu planurile mele pentru India. Am fost emotionat de perspectiva casatoriei, ceva ce-mi dorisem întotdeauna. Cu toate acestea trebuia sa fie depasita o bariera. Eram hotarât ca persoana cu care mă voi casatori sa stie de lupta mea cu homosexualitatea. Trebuia sa gasesc o cale sa-i spun lui Nancy înainte ca relația noastra sa meargă prea departe. Am avut nevoie de câteva saptamâni înainte de a-mi face curaj sa vorbesc cu ea.

Nancy: Ma întrebam de ce îi ia atâta timp lui Tye sa duca pâna la capat discutia noastra despre casatorie. Când în cele din urma mi-a spus despre lupta lui, am fost surprinsa, dar nu socata. Informatia aceasta nu a schimbat ceea ce simteam pentru el. Am fost onorata ca mi-a încredintat aceste secret. Am fost plina de speranta pentru relatia noastra. Conform valorilor mele personale si credintei mele, credeam ca trairea sentimentelor homosexuale nu era în intentia lui Dumnezeu. Prin urmare, am tras corect concluzia ca trebuie sa fie o cale de scapare, desi am fost foarte naiva cu privire la felul în care va avea loc acest lucru si ce impact va avea asupra relatiei noastre. Am presupus în mod incorect ca o casatorie îi va da solutia sexuala de care avea nevoie pentru a deveni hetero, si ca eu puteam fi cea care sa-l ajute sa treaca peste aceasta problema.

Tye: Nu stiam de câta informatie avea Nancy nevoie despre homosexualitate. Ce nu stia ea era ca aveam înca întâlniri sexuale ocazionale. De fiecare data îmi spunea ca va fi pentru

ultima oara. Credeam ca o casatorie va fi vindecarea rapida pentru luptele mele sexuale. Chiar înainte de nunta noastra pe 28 decembrie 1981, pentru o clipa am fost copleșit de temeri. „Sper ca pot face aceasta”; m-am gândit, deloc încrezător. Apoi mi-am scos aceasta din minte și am mers înainte.

Nancy: Pe când ma îndreptam către altar, îmi tremurau genunchii. Credeam ca voi lesina. „Sper ca iau hotărârea corectă casatorindu-ma cu Tye. Este prea târziu sa ma razgândesc acum.” Stomacul îmi era încordat. „Daca oamenii ar ști ce fac, ar crede ca sunt nebuna.” Dar eram îndrăgostita.

Tye: La trei luni după ce ne-am casătorit am avut o cadere sexuală și am știut ca trebuie sa-i spun lui Nancy. Când i-am spus, a fost devastată.. „Este prea mult pentru mine ca sa rezolv aceasta problema. Nu pot vorbi despre asta”; a fost răspunsul ei. Am fost ranit. Era femeia cu care trebuia sa împartășesc totul și nu era acolo când aveam nevoie de sprijin. Lucrurile s-au schimbat între noi și am devenit tăcuți cu privire la subiectul homosexualității.

Nancy: Am simțit ca și cum stomacul îmi era sfâșiat în bucatii și ca îmi puteam pierde mintile. De-abia ma puteam concentra asupra muncii mele. Toata viața fusesem învățată ca dacă trăiam o viață creștină biruitoare, nu trebuia sa am probleme. Pentru ca el a fost necredincios, m-am gândit ca ceva nu era în ordine cu mine. Nu eram o soție destul de bună ca sa-l tin credincios din punct de vedere sexual. Aveam nevoie de Tye ca sa depășesc aceasta problema. Aveam nevoie ca Tye sa-mi fie credincios ca sa ma simt o persoană completă. Durerea era atât de copleșitoare pentru mine încât am ajuns sa o neg, spunându-mi ca dacă încercam mai mult, ma rugam mai mult și ma încredeam mai mult în Dumnezeu, totul va fi în ordine. În următorii cinci ani, care au inclus o perioadă de trei ani de misiune peste hotare, m-am convins ca lucrurile mergeau mai bine, și am căutat semne în Tye care sa-mi arate ca se vindeca. Din exterior paream cuplul perfect. Din interior, lucrurile ma consumau. Eram încordată și uneori credeam ca voi înnebuni. Ma enervam într-o clipă și în adâncul meu, desi nu eram conștientă de aceasta, nu aveam încredere în Tye.

Tye: Nu aveam încotro sa fug cu lupta mea. Acum eram cu adevărat singur. Nici macar Nancy nu vroia sa ma asculte. Pe câmpul de misiune continuam sa am întâlniri ocazionale. De fiecare dată am jurat ca nu se va mai întâmpla niciodată. Nancy avea motive sa nu aiba încredere în mine, dar nu știam încotro sa merg pentru ajutor. Ma simteam prins în capcana. Când ne-am întors în Canada am făcut pregătiri sa plecăm peste hotare pentru o slujbă mai stabilă. Aceasta ne-a dus în campusul Colegiului Biblic pentru antrenament suplimentar, unde consilierea era disponibilă. În acel timp, Nancy era foarte afectată emoțional și a insistat sa mergem la consiliere. În timpul consilierii, în toamna lui 1986, adevărul celor cinci ani anteriori a început sa iasă la iveală.

Nancy: Am început sa ma confrunt cu adevărul despre activitățile lui sexuale din ultimii cinci ani ai casătoriei noastre. Am început de asemenea sa-mi separ identitatea de lupta lui. Am înțeles ca indiferent cât de bună soție as fi fost, nu-l puteam opri pe Tye sa plece și sa aiba o întâlnire sexuală. A fost dificil pentru mine, pentru ca o mare parte din identitatea și respectul meu de sine venise din ideea ca puteam sa-l iubesc destul pe Tye pentru a-l ajuta. În cursul următorilor trei ani după aceasta, m-am maturizat destul din punct de vedere personal pentru a înfrunta posibilitatea infidelității continue, repercursiunile acesteia, și știam ca puteam trăi cu aceste lucruri: respingerea, rusinea, stigmatul pacatului sexual, eșecul unei căsătorii destrămate.

Tye: Am învățat că rădăcinile comportamentului meu sexual incontrollabil se aflau în abuzul sexual și în influența celor de o vârstă cu mine, având ca rezultat limite personale nedefinite și o scăzută stima de sine. Nu am știut niciodată cum să umplu goliciunea mea relatională cu bărbații altfel decât prin sex. Trebuia să învăț cum să depășesc barierele intimității cu bărbații și să învăț cum să-mi împlinesc nevoile emoționale cu persoane de același sex într-un mod sanatos. A trebuit să învăț cum să clădesc prietenii cu bărbații heterosexuali, ceva care era foarte înspăimântător pentru mine. Căderile mele sexuale au devenit mai puțin frecvente, mai controlate. Cu trecerea timpului, am ajuns să cred că șase luni de sobrietate sexuală era chiar o realizare, cea mai bună la care puteam spera. Prin consiliere, Nancy a devenit mai cinstită cu privire la căderile mele sexuale. Într-o zi, după ce i-am împărtășit lui Nancy că mai avusesem o cadere sexuală, răspunsul ei a fost diferit. Nu a plâns ca de obicei. Iam spus că pare să nu-i pese. A spus: „Dacă nu mi-ar pasa, nu ar dura atât de tare. Doar că nu știu cât mai pot îndura.” Am fost uimit. Deodată, am înțeles că îmi puteam pierde soția și copiii. Negarea mea a luat sfârșit. Am realizat că de mine depindea. Trebuia să-mi fac partea mea. Șase luni nu era destul de bine. Acesta a fost începutul unei lungi perioade de sobrietate.

Nancy: Era în iunie 1990. Sedeam pe pajistea campusului universității în frumosul San Antonio, Texas. Lângă noi dormea în carucior copilul nostru de cinci săptămâni. Eram la prima noastră conferință Exodus, copleșiți și încântați. Am simțit că Dumnezeu ne chema să începem o misiune pentru cei care se luptau cu homosexualitatea în Winnipeg și Manitoba. Această conferință, visam eu, ne va da ultimul impuls de care aveam nevoie. Eram mișcați de nivelul de onestitate și de transparență cu care atât de mulți și-au împărtășit viața lor personală și luptele lor. Era o atmosferă de mulțumire și de venerație pentru harul lui Dumnezeu, plutind deasupra unei zdrobiri sexuale atât de mari.

Tye: Cu două săptămâni înainte de conferință am avut o cadere sexuală. Am simțit imediat o remuscare intensă și știam că trebuia să spun grupului de doi bărbați din biserică înaintea cărora eram răspunzător. Nancy de asemenea trebuia să știe, dar am așteptat până ce aveam să fim la conferință. În ziua a doua, cu multă teamă de respingere, mam așezat lângă ea și i-am spus ce s-a întâmplat. În acea clipă știam că o pot pierde, dar știam de asemenea că trebuia să înfrunt adevărul răspunsului ei, oricare ar fi fost el. A o privi drept în față era parte a consecinței relationale a acțiunilor mele. Era un loc unde Nancy putea găsi ajutor ca să facă față acestei informații. A nu-i spune însemna că nu aveam să știu niciodată dacă ar alege să fie cu mine dacă ar ști totul despre mine.

Nancy: Când mi-a spus am amortit. Mintea mi se învârtea în cap. Chiar mi se întâmpla cu adevărat aceasta? Unde era Dumnezeu? Ma înșelasem, crezând că El ne condusese la această misiune? Ma înșelasem gândind că Dumnezeu vroia să rămân în casătorie și să fac ca lucrurile să meargă? În zilele următoare am atins punctul cel mai de jos în care am fost vreodată în căsătoria mea. Cu toate acestea, în viața mea personală ajunseseam în punctul în care nu mai eram atât de disperată emoțional încât să am nevoie să funcționeze căsătoria noastră ca să mă simt bine cu privire la mine însămi ca și creștina. Crescusem în propria mea identitate astfel încât nu mai eram atât de absorbită de Tye și de căsătoria mea cu el. I-am spus lui Dumnezeu: „Nu știu ce mai vrei de la mine. Sunt confuză, mă simt ca o proastă pentru că am rămas, pentru că am visat la misiune, mă simt ca și cum totul a fost planul meu. Dacă vrei să-l parasesc o voi face. Nu știu cum mă voi descurca cu trei copii mici, dar dacă asta vrei să fac, atunci știu că Tu îmi vei fi de ajuns. Dacă vrei să rămân, atunci va trebui să mă ajuti, pentru că nu mai am nimic de dat. Arată-mi clar ce vrei să fac, pentru că nu mai am încredere în mine însămi să deosebesc îndrumarea Ta.”

Tye: Restul săptămânii a fost o harababura. Prin calauzirea mai multor oameni care ne-au ajutat să facem față durerii noastre în acea săptămână, Nancy a hotărât să rămână cu mine. Cu toate acestea, amândoi știam că dacă era să mergem mai departe, lucrurile trebuiau să se schimbe.

Nancy: Anul următor a fost un alt an de reconstruire; o lungă perioadă de celibat, în timp ce au ieșit la suprafață mai multe probleme legate de abuzul sexual, au ieșit la lumină noi modele în relația noastră sexuală, o adâncire mai mare a comunicării și învățarea unei noi definiții a intimității. Știu că numai relația mea cu Dumnezeu mi-a dat voința să continui căsătoria mea și să-l iert pe Tye. Dacă ar fi să o iau de la capăt, nu aș da cele prin care am trecut pentru nimic în lume. Am învățat lucruri despre mine înșami și despre Dumnezeu pe care nu le-aș fi putut învăța altfel. Relația mea cu Tye este mai profundă și mai cinstită decât mi-aș fi putut imagina vreodată despre o căsătorie. Sunt convinsă că Dumnezeu ne-a adus împreună și că are pentru noi un lucru pe care nu l-ar fi putut face niciodată dacă am fi fost separați.

Tye: Nu sunt mândru de istoria mea, dar ea este o dovadă a bunătății, harului și abilității coplesitoare a lui Dumnezeu de a vindeca și schimba o viață. Nancy și cu mine ne luptăm cu slăbiciunile inerente în personalitățile noastre individuale și în relația noastră. Cu toate acestea, săptămâna conferinței Exodus din San Antonio a fost hotărâtoare pentru noi. În timp ce încă mă lupt cu pofta uneori când sunt obosit sau stresat, trec săptămâni când nici măcar nu am gânduri homosexuale și nu trec prin ispite. Sunt îndrăgostit de Nancy și sunt atras sexual de ea. Aceasta mă vindeca. Dumnezeu folosește speranța și vindecarea pe care le-am găsit pentru a le da altora prin povestea noastră. Mulțumim lui Dumnezeu pentru consilierul nostru creștin care a crezut că schimbarea este posibilă, pentru biserică noastră și prietenii care ne sprijină, și pentru Exodus și misiunea lor specializată. În iunie 1993, a fost lansată Noua Direcție Pentru Misiunile Vieții în Winnipeg, ca o filieră a biroului din Toronto, sub conducerea lui Tye Gamey. Misiunea are un mandat specific de a echipa biserică și de a sluji celor zdrobiți sexual.

Umblând în lumină

de Michael Lumberger (SUA)

Am crescut în oraselul Crabtree, în Pennsylvania. Era un oras minier, predominant alb. Îmi amintesc ca mi se spuneau cuvinte de ocară când eram copil, dar nu înțelegeam prejudecatile rasiale și ce însemnau toate acestea.

Problemele mele, totuși, nu erau toate în afara casei. Am fost abuzat sexual de un frate mai mare când aveam patru ani. Îmi amintesc cum ma amenința: „Dacă le spui lui mami și tati, o să te bat.”

Cu trecerea anilor, m-am simțit tot mai „diferit” de alți băieți. În școala gimnazială m-am întâlnit cu fete, dar am simțit o poftă tot mai mare pentru trupul masculin. Când un alt elev m-a abordat, am îngaduit curiozității mele să învingă. Am sfârșit prin a avea o experiență sexuală, dar am găsit acest lucru dezgustător.

Confuzia cu privire la identitatea mea a fost alimentată de lipsa unor modele solide. Nu l-am văzut niciodată pe tatăl meu exprimând vreo afecțiune față de mama mea. În mod similar, mama mea nu l-a susținut niciodată pe tatăl meu; îl făcea doar bucată. Nu vreau să fiu ca el, gândeam eu, și nu vreau să mă căsătoresc cu o femeie ca ea.

Apoi a venit anul 1968. Eram în anul II la liceu, și am descoperit lumea drogurilor. Lumea fanteziei mele a devenit tot mai pervertită. Am început să-i privesc pe alții ca obiecte sexuale, imaginându-mi orgii salbatice care să mă satisfacă sexual la fel de mult precum drogurile și alcoolul.

În colegiu, confuzia mea sexuală a crescut. Am avut trei colegi de cameră și două prietene, și am fost implicat sexual cu ei toți într-o anumită măsură. Două dintre femei și unul dintre colegii mei de cameră și-au declarat dragostea pentru mine, dar eu doar am râs. Pentru mine, era doar sex.

Apoi comportamentul meu homosexual a fost descoperit. După ce am fost plecat de Ziua Recunoștinței, m-am întors acasă ca să descopăr că și-taiase venele colegul meu de cameră. Scrisese și o notă cu privire la sinucidere, plângându-se că îi respinsesem dragostea. Colegul meu de cameră plin de sânge – și nota – au fost descoperiți de către vecinul nostru de alături.

El m-a confruntat: „Lumberger, ai avut un bărbat.” Inima mea a bătut puternic când m-a întrebat: „Ești homo?” Bineînțeles, am negat totul, dar în interior fugeam deja. Într-o săptămână, mi-am împachetat lucrurile și am parasit colegiul. Eram îngrozit că oamenii vor afla ce făcusem în secret.

M-am întors acasă și am lucrat cu familia câteva luni. Apoi am hotărât că dacă sunt gay, voi fi gay. După ce am vizitat barurile de gay din Pittsburgh-ul învecinat, m-am mutat la San Francisco.

Când am ramas fara bani pentru mâncare si droguri, am învățat chiar sa-mi vând trupul pe strazi. Dar dupa câteva luni, m-am saturat de homosexualitate. Am hotărât: „Ma voi duce acasa, voi gasi o femeie si ma voi casatori.” Si am facut-o.

Bineînțeles, casatoria mea nu a durat. Dupa patru ani si trei copii, mi-am parasit sotia si m-am întors la homosexualitate. M-am mutat cu un tip un an de zile, dar lam parasit pentru ca relatia era abuziva. Am întâlnit un alt tip si am petrecut sase ani de zile împreuna.

Catre sfârșitul acestei relatii, am simțit ca Dumnezeu îmi vorbea. Într-o dimineata când m-am trezit dupa un chef de betie, am auzit o voce interioara: „Este timpul sa te întorci acasa. Am nevoie de tine.” În saptamâna respectiva i-am spus partenerului meu: „cred cu adevarat ca aceasta viata si aceasta poveste de dragoste va lua sfârșit.” Stiam ca eram îndragostit de acel tip, dar Dumnezeu îmi atragea inima catre a Lui.

Am început sa merg la biserica si în cele din urma, chiar si fostul meu iubit si-a dat inima Domnului. Dar biserica noastra avea unele probleme adânci. Era foarte legalista, si se cufunda în activitate homosexuala secreta. Apoi în 1986, am vizitat Biserica Legământului din Pittsburgh si am înțeles glasul Domnului: „Aceasta este biserica unde te voi elibera de homosexualitate.”

Câteva luni mai târziu, atentia mea era atrasa de o femeie cu adevarat atragatoare, care era acolo la fiecare slujba. Lam auzit din nou pe Dumnezeu: „Acea femeie va fi sotia ta.”

Da, sigur! am gândit eu. Dar am devenit prieteni si mi-a câștigat inima. Noua luni mai târziu, ne-am casatorit. Curând s-a nascut prima noastra fiica si ar fi trebuit sa fiu încântat si împlinit. În schimb, conflictele mele interioare nerezolvate au rabufnit. Eram chinuit de gânduri homosexuale, am cazut în pornografie, si chiar m-am culcat o data cu fostul meu iubit gay.

Apoi Domnul m-a provocat: „Singurul mod în care vei deveni liber de homosexualitate este sa-i marturisesti sotiei tale.”

„Doamne, nu voi face aceasta,” am protestat.

O luna mai târziu, Domnul m-a provocat din nou, dar am refuzat. În cele din urma, am simțit ultimatumul Lui: „Ori îi spui sotiei tale despre pacatul tau homosexual, ori voi începe sa-ti iau lucrurile la care tii cel mai mult.”

Aveam o afacere cu camioane care avea profit mare. Camioanele noastre costau 100.000 de dolari fiecare – si eu aveam zece. Deodata, ambreiajele si transmisiile si alte probleme au început sa apara la vehiculele mele. În câteva luni, aveam perspectiva unui faliment.

Întreaga mea lume a continuat sa se prabuseasca. M-am dus pentru un test al sângelui înainte de a obtine o polita de asigurare pe viata si doctorul mi-a dat stirea: „Michael, ai fost testat pozitiv pentru SIDA.”

Am început sa tremur si n-am putut sa spun un cuvânt. Mam dus la masina mea si am plâns isteric doua ore. M-am gândit sa-mi izbesc masina pe drumul spre casa, astfel încât sa mor si nimeni sa nu stie. Apoi l-am auzit din nou pe Dumnezeu: „Daca marturisesti sotiei tale, te voi elibera.”

M-am dus acasa, dar nu am putut face o marturisire completa. „Iubito”, am început, „vreau sa-ti spun despre unele dintre lucrurile pe care le-am practicat înainte ca tu si cu mine sa fim casatoriti.” Am mentionat homosexualitatea într-o lunga lista de alte lucruri si ea a spus: „Nu te îngrijora cu privire la aceasta. Toti avem schelete în debaraua noastra.” Nu a parut deloc suparata.

Dar în ziua urmatoare, a fost lovita de faptul: Sotul meu a fost implicat în homosexualitate! S-a dus direct la pastorul nostru. El a trimis-o acasa cu sfatul: „Cere-i lui Michael sa-ti spuna întreaga poveste.”

I-am spus putin mai mult, si în cele din urma pastorul a cerut sa ne vada pe amândoi. Vroia o marturisire completa si stiam ca trebuia sa vin cu adevarul curat.

Nu voi uita niciodata acea noapte. Când am dat drumul întregului meu trecut, am vazut mânia urcând în sotia mea cum n-am mai vazut în nimeni înainte. Dar s-a smerit si m-a iertat. Nu a fost usor pentru niciunul dintre noi. M-am simtit total neputincios. Nici macar nu puteam înfrunta faptul de a merge din nou la întrunirile barbatilor, pentru ca nu ma simteam barbat adevarat.

Eram chinuit de amintiri homosexuale. Se parea ca toti demonii iadului se dezlantuisera împotriva mea.

Apoi am început sa frecventez un grup de sprijin pentru fosti gay chiar în propria mea biserica. La început am urât aceasta. Unul dintre lideri era efeminat, si ma distrazea atât de mult.

Dar într-o noapte învățatura chiar a ajuns la mine. Grupul discuta despre masturbare, o robie în viata mea de multi ani. Dupa aceea, am cedat si am plâns. Pentru prima data, cineva vorbise adânc cu privire la viata mea. Am înțeles motivele ascunse pentru dependentă mea, si am stiut ca exista speranta. În anul urmator am continuat sa frecventez grupul si viata mea s-a îmbunatatit mult.

Apoi am vizitat un fost iubit care murea de SIDA în spital. Am început sa vorbim, si conversatia noastra a devenit profunda. „Unde a mers totul rau?” l-am întrebat.

„A mers rau când nu l-am primit pe Isus.” Nu-l mentionase niciodata pe Isus în toti anii în care îl cunoscusem.

„Daca ar fi sa faci totul de la început, ce ai face diferit?”

S-a uitat trist la mine si a spus: „Nu as fi homosexual. A fost o viata dureroasa pentru mine.” Am tinut bietul lui trup în bratele mele si îmi curgeau lacrimi pe fata când i-am cerut sa ma ierte pentru lucrurile pacatoase pe care le-am facut împreuna. Pe când vorbeam, a devenit tacut si moale. Am înțeles ca murise chiar în bratele mele.

Mai târziu, pe când ma împleticeam pâna la masina mea, am întrebat: „Dumnezeule, de ce mi-ai facut asta?” Când am pornit motorul, radioul s-a deschis si am auzit un profesor biblic cunoscut spunând: „Ai fost ales pentru un timp ca acesta. Si vei conduce pe multi la rascumparare.”

Câteva săptămâni mai târziu, pastorul meu mi-a cerut să încep să conduc grupul de sprijin, când liderul anterior demisionase. Când m-am rugat pentru această hotărâre, Dumnezeu mi-a spus: „Acesta este lucrul pentru care te-am pregătit.”

În anii care au trecut de atunci, aproximativ 500-600 de bărbați și femei au trecut prin grup. Unii dintre ei s-au întors la stilul de viață gay, dar o mare majoritate dintre ei sunt conducători de biserică astăzi. Unii sunt căsătoriți, cu familie. Și totul s-a întâmplat pentru că am spus „da” la ceea ce m-a chemat Dumnezeu să fac.

Am rămas sub conducerea pastorală a Episcopului Joseph Garlington, care este pastorul principal al Bisericii Legământului din Pittsburgh, o biserică inter-culturală aproape de centrul orașului, cu aproximativ două mii de membri.

Prin harul din belșug al lui Dumnezeu, soția mea și cu mine sărbătorim 12 ani de căsătorie anul acesta. Fără El, viața mea nu s-ar fi schimbat niciodată. Lui Îi dau toată gloria.

* * *

Informații despre cercetarea și terapia homosexualității: www.homosexualitate.ro – proiectul *Speranță și vindecare pentru homosexuali*.